

Đôi Mắt ấy Vẫn ở Trên Giường

Contents

Đôi Mắt ấy Vẫn ở Trên Giường	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	3
3. Chương 03	6
4. Chương 04	8
5. Chương 05	10
6. Chương 06	13
7. Chương 07	14
8. Chương 08	17
9. Chương 09	20
10. Chương 10 (hết)	25

Đôi Mắt ấy Vẫn ở Trên Giường

Giới thiệu

”Bằng giọng văn chân thực, đậm chất thể tục, Yamada Amy đã nhìn ra và khai thác sự phức tạp trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-mat-ay-van-o-tren-giuong>

1. Chương 01

Spoon chiều chuộng tôi rất khéo. Nhưng, đó là về mặt thể xác, chứ hoàn toàn không phải trên phương diện tinh thần. Bản thân tôi cũng vậy, tôi có thể để cho Spoon âu yếm mình mà không thể làm ngược lại với Spoon. Mặc dầu tôi đã thử nhiều lần. Tôi muốn biết những người khác làm cách nào để lấp đầy được khoảng trống ấy. Tôi có hỏi chị Maria nhưng chị chẳng nói cho tôi hay điều gì cụ thể. Tôi cần một ai đó ra lệnh cho tôi rằng tôi phải làm thế nào. Tôi muốn liếm khắp các vết đau của Spoon giống như một con rối vô tri vô giác đọc một toa thuốc kê sẵn. Nhưng tôi đã mất quá nhiều thời gian để nhận ra rằng, việc ấy còn

khó khăn hơn món trốn dương vật Spoon nhiều lần. Tôi tự hỏi, tại sao tôi lại không tập luyện việc ấy sớm hơn.

Giờ thì lọ nước hoa hiệu Brut mà Spoon đã dùng hết và những viên nhộng Vitamin E (mà Spoon cho rằng không thể làm tình nếu thiếu chúng) đang nằm lẫn lóc trên bồn rửa mặt. Tôi không thể vứt chúng vào thùng rác. Ngay cả việc nhét chúng vào vali rồi đẩy vào trong hộp tủ tôi cũng không làm được.

Lúc bỏ trốn khỏi căn cứ Yokosuka, Spoon ngăn nắp sắp xếp toàn bộ chỗ hành lý của mình vào hai chiếc va li rồi xách tới trước cửa phòng tôi và lịch sự bấm chuông, tôi cảm thấy như đang đón tiếp một vị khách sẽ tới ở trọ dài ngày. Có những hai mươi phong sô-cô-la Hershey trong chiếc va li. Chỉ cho anh ta ở nhờ thôi mà được nhận những ngăn này sô-cô-la, tôi tự hỏi không biết như thế có phải hay không.

Vào cái lần đầu tiên tôi nhìn thấy Spoon ở câu lạc bộ giải trí của căn cứ, anh ta vận một bộ tuxedo và thắt nơ con bướm màu đen, trông cool đến hài hước giữa đám đàn ông mặc đồ lính thủy và đồ jeans đang chọc bi. Bạn tình của tôi đang mải mê đánh bi-a với đồng một đô kẹp chặt giữa hai ngón tay, còn tôi thì liếc trộm Spoon từ đầu đến cuối. Ly Seven-and-seven (rượu Bourbon pha với Seven-up) Spoon cầm trên tay lúc ấy cũng có màu vàng óng tựa như những giọt mật đang nhỏ xuống qua các kẽ ngón tay màu đen, mà nếu vào lúc này, trông nó hẳn chỉ như một cái cốc xét nghiệm nước tiểu.

Anh ta đút bàn tay còn lại vào túi quần và có vẻ như đang sờ một vật gì đó. Những ngón tay chuyển động nhấp nhô bên trong hẳn là phải to và xương xẩu. Cảm giác như chúng đang vuốt ve một cách cẩn thận mặt trong của cái túi. Tôi chợt nghĩ, nếu của mình bị anh ta sục sạo bằng những ngón tay bỉ ổi và với nét mặt thần nhiên như thế thì cảm giác sẽ như thế nào nhỉ, và đỏ mặt.

Vào cái khoảnh khắc ánh mắt chúng tôi gặp nhau, tôi tưởng như những ý nghĩ trong đầu mình đã bị Spoon bắt thóp nên cúi xuống. Khi tôi ngẩng lên, anh ta liền tóm lấy ánh mắt tôi và đẩy nó ra phía cửa. Cứ thế, tôi đứng lên như người bị ma làm, nói với gã đàn ông của mình rằng tôi cần đi vệ sinh một chút rồi bước ra khỏi phòng chơi. Mở cửa ra, tôi thấy Spoon đang đứng dựa lưng vào hành lang, lần này thì cả hai tay anh ta đều thọc vào trong túi và chờ tôi hết như một tên du đảng.

Spoon nắm lấy tay tôi rồi kéo tới trước cánh cửa cuối cùng nằm ở góc toà nhà. Trên cửa treo tấm biển Cẩm vào, phía trong là xưởng nồi hơi với những đường ống trần nhằng nhịt và mùi bụi bặm lâu ngày.

Sau tiếng đóng cửa, chỉ còn lại tôi và Spoon trong cái không gian đó.

Tôi định mở miệng nói một đôi câu nhưng ngay lập tức Spoon vành môi tôi ra rồi đút lưỡi mình vào, chắc tại Spoon tưởng nhầm tôi đang thúc giục hoặc cho rằng chẳng cần phải chuyện trò gì hết. Lưỡi của anh ta nóng bỏng, nó gần như làm tôi ngáy ngất.

Tôi cố sức bám lấy chiếc áo khoác ngoài của Spoon để cởi nút áo sơ mi.

Không thể chờ được nữa, mình muốn biết mùi vị cơ thể người đàn ông này ngay bây giờ.

Nhưng bàn tay và cái lưỡi của Spoon không chịu dừng khiến cho tay tôi run lên và chẳng làm sao tóm trúng một cái cúc.

Không còn kiên nhẫn được nữa, tôi tặc lưỡi kéo mép áo rồi giựt phăng hàng khuy.

Trên đám lông đang bao phủ lấy bờ ngực màu đen là sợi dây chuyền vàng.

Tôi vừa ra sức lấy môi bắt những sợi lông ngực, vừa tận hưởng cái mùi hôi nồng trên cơ thể người đàn ông. Thế rồi, tôi tin rằng mình đã từng ngửi thấy cái mùi ấy trước đây. Thứ hương hăng hắc và ngọt ngào như bơ cacao. Nách cũng dậy lên một mùi khó tả. Gần như khăm khăm, nhưng hoàn toàn không khó chịu, hay đúng hơn thì không phải là không khó chịu, mà bởi nó khiến tôi nhận ra mình tinh khiết vì bị một thứ như nhuộm cường bức. Mùi của anh ta khiến tôi thấy mình cao quý. Xạ hương mà con đực phát ra để gọi mời con cái lúc động dục có lẽ cũng tạo ra một thứ cảm giác thân thuộc như thế.

Ngược lại với hành động thô bạo của tôi, anh ta lần lượt cởi những thứ mặc trên người tôi một cách khá tử tế và chuẩn xác.

Trong cái không gian chẳng có lấy một chỗ để nằm, tôi đứng gác một chân lên và tì chiếc giày cao gót vào tường. Cái quần lót bé xíu quần quanh cổ chân giống như một chiếc mùi soa. Cánh tay đen của Spoon luôn

qua chân tôi, và tôi chỉ còn nhìn thấy mỗi ánh sáng lấp lánh phát ra từ sợi lắc chân.

Cái ấy của anh ta không hề giống với con giống đỏ hồng đậm đàng của dân da trắng, và hoàn toàn khác với cái thứ bé bỏng tội nghiệp cả người Nhật Bản - mà nếu chưa đi vào trong thì chẳng khẳng định được một tí tẹo nào về mình. Tôi thì lúc nào cũng sợ hãi cái đám lông mu hết như một túm rong biển vờ trên mặt nước và chỉ chực quần lấy người tôi của bọn đàn ông Nhật.

Còn ở Spoon, có lẽ bởi màu lông hoà lẫn với màu da, nên cảm giác hiện hữu của nó thật rõ rệt. Tôi không sao ngăn được miệng mình khỏi ướt vì nhầm tưởng nó với một thành sô-cô-la mà tôi thích nhất đời. Dòng nước bọt chảy ra đã sôi lên tự lúc nào.

Tôi và Spoon chỉ trò chuyện với nhau bằng những tiếng hỗn hển. Cảm giác sung sướng quá đỗi khiến tôi không kêu lên được. Tôi cố bám lấy chiếc áo ngoài của Spoon, vì cả sự khổ sở và cảm giác tuyệt vời khi không thể thốt lên niềm khoái cảm. Lúc tình cờ chạm vào túi quần Spoon, tôi bỗng bắt gặp cái vật mà Spoon đã miệt mài vuốt ve trước bàn bi-a ban nãy. Khi tôi nhận ra nó là một vật làm bằng kim loại và cực kỳ gần gũi trong cuộc sống thường nhật, tôi đến, mọi cảm giác đều tê liệt.

Tôi ngẩng nhìn anh ta trong tư thế vắn gác cao chân. Lấy ngón tay nhúm những sợi tóc bết trên vầng trán đầm mồ hôi của tôi, anh ta nói: “Lần sau khi nhớ đến em, chắc là anh sẽ thủ dâm.”

Nghĩ tới việc Spoon tự mơn trớn mình vì tôi, bỗng nhiên tôi xúc động.

- Anh nói cho em biết tên đi.

- Spoon.

Tôi chợt nhớ tới cái vật mát lạnh và cứng ngắc trong túi quần anh ta. Rồi cả một câu thành ngữ tiếng Anh nói rằng đứa trẻ hạnh phúc “chào đời với một chiếc thìa bạc ngậm trong mồm” (Born with a silver spoon in his mouth).

Mọi người gọi anh ta là Spoon vì anh ta lúc nào cũng làm cái việc khôi hài là mang theo chiếc thìa bạc trong túi. Cái biệt hiệu ấy hẳn đã được đặt với cả sự thân tình lẫn ý giễu cợt. Bởi kể sinh ra với cái thìa bạc trong mồm đầu cần phải mang nó đi khắp mọi nơi như thế. Đáng tạo hoá thật bất công khi sinh ra một người đàn ông có cơ thể tuyệt vời nhường này mà lại phải đóng một bộ cánh quá ư hào nhoáng và lúc nào cũng nắm khư khư cái thìa trong tay để xác nhận sự tồn tại của mình. Tôi thấy hơi bực bội.

- Anh có bao giờ buồn không?

- Lúc nào cũng hạnh phúc.

Tôi tự hiểu theo ý mình rằng Spoon nói dối.

- Đến nhà em đi - Tôi nói.

Tôi đang định trở thành một kẻ tử vì đạo? Hay trong đầu tôi đang nảy ra cái ý nghĩ dớ dẩn là muốn làm anh ta thấy hạnh phúc? Nhưng câu nói cầu Spoon đã gạt bỏ hộ tôi những nghi ngại ấy.

- Bỏ chân xuống đi. Em không mời à? Gác mãi lên rồi còn gì. Lần sau nếu muốn nữa thì nên làm cái thứ hai trong mền.

Anh ta nói thế rồi nháy mắt với tôi theo cách đặc trưng của người da đen: lần lượt nhú hai bên lông mày rồi khẽ nheo một bên mi mắt dưới. Cái nháy mắt ấy đi vào miệng tôi, bùng lên ngọn lửa, rồi dịu xuống và chậm rãi tan chảy một cách ngọt ngào khắp cơ thể.

2. Chương 02

Chương 2

Chị Maria nuôi một lũ lợn béo múp trong phòng thay đồ của mình. Có vài con đang dạng những cặp giò trắng lúc nào cũng ninh ních thịt sọc thật lực chỗ cơm cà ri được để ngay trên chiếu. Em đừng có gọi chúng là lợn, chị yêu cầu tôi. Nhưng đúng thế còn gì, chúng chẳng giống chị chút nào cả, tôi cãi lại. Song tôi phải im ngay vì bị chị mắng ột trận.

Chị khoác một bộ kimono đen điểm hoạ tiết, đi đôi guốc gỗ hồng rồi bước loanh quanh trong phòng thay đồ. Lúc trang điểm trước gương, chị mở phanh phần trên của chiếc kimono, buộc cẩn thận ống tay áo vào eo và ngồi vắt chéo chân. Lăn lót trong cửa chiềvs kimono đen có màu đỏ thắm.

- diễn xong rồi chị muốn ra ngoài uống chút gì đó. Em định thế nào, Kim? nếu muốn xem chị diễn thì qua bảo anh chàng ở phòng điều khiển ánh sáng cho vào. Hay em ở đây đợi chị?

- Không, em xem.

Tôi không sao chịu đựng được mấy cô nàng xấu xí lúc đứng quỳ trong những bộ đồ lót. Chắc bọn họ cũng cho tôi là một con chip hôi ở địa phận khác tới. tuy vậy thì việc đùa cợt bằng tiếng Anh với mấy cô vũ nữ Phillipines cũng làm tôi thấy vui vẻ.

Chị Maria đi đi điếu Peace lùn trong chiếc gạt tàn bằng gốm màu đen rồi bắt đầu thay trang phục. Một chiếc váy đầm dài màu trắng có đường xẻ kéo đến mông. Tôi vừa liếc mắt nhìn chị vừa đi về phía cửa phòng. Trong lúc chờ đến lượt chị diễn, tôi thấy hưng phấn hết như sắp tới phần việc của chính mình.

Trong căn phòng bé nhỏ lúc nhúc những giống nhuyễn thể này, dường như chỉ một mình chị là có thể tạo ra được bầu không khí nhục dục, làm người ta thấy hứng tình. Mỗi lần nhìn thấy chỗ kín chị giữa đôi chân đang dạn ra theo điệu Blues, tôi lại thấy mình ngộp thở vì sự tồn tại đầy kiêu hãnh của nó. Đã không ít lần tôi bán cái ấy của mình với giá rẻ mạt. Nghĩ vậy tôi lại thấy tự ghét mình, cái khe nhỏ dưới háng tôi chẳng đáng gì so với của chị Maria, nó không bao giờ có thể trở thành một thứ nghệ thuật. Tôi chợt nhớ tới dòng chữ mà Spoon xịt lên tường nhà tắm.

“PUSSY IS GOD!!!”

Chị Maria lại bước lên sân khấu với độc một đôi giày cao gót và chiếc mũ mềm trên người. Chị vừa uyển chuyển uốn lượn thân mình vừa bắt đầu tự ve vuốt. Mặt chị đỏ ửng đầy khoái cảm, nhưng vẫn lạnh lùng. Tôi ước gì mình có thể diễn xuất được như thế trên giường. Giá như tôi có thể khiến người đàn ông đắm đuối chứ không phải tự mình đắm đuối trước. Tôi muốn thử phá tan cái ánh mắt dửng dưng của Spoon bằng một peep-show (một kiểu sex-show mà người ta phải nhìn qua một lỗ nhỏ -ND) của riêng mình. Tôi sẽ chỉ biểu diễn ột mình Spoon để rồi khi anh ta sấn đến, tôi sẽ đẩy anh ta ra xa giống như chị Maria đang làm trên sân khấu. Nghĩ đến cảnh làm tình với Spoon lần tới, tôi thấy người mình nóng bừng vì háo hức. Nhưng, bao giờ cũng vậy, người rên lên, em muốn anh, và mất tự chủ trước tiên luôn là tôi.

Ngay cả với Spoon, tôi cũng đã bắt đầu quen dần với cái cảm giác thua cuộc ngọt ngào sau mỗi trận mây mưa. Sân khấu của chị Maria giống như việc học thi của tôi ngày xưa, cái thời mà tôi vẫn còn ấp ủ một chút hi vọng ở phía trước. Lần nào tôi cũng tự nhủ rồi mình sẽ giành được điểm cao. Nhưng, khi nhìn thấy đáp án, không hiểu sao tôi lại run rẩy tới nỗi chẳng cầm nổi cây bút chì. Và rồi khi nhìn thấy kết quả bài thi, sự tự tin của tôi lại một lần nữa biến mất.

- Spoon? Lần này em cặp kè với anh chàng có cái tên lại nhĩ. Biệt hiệu à?

Chị Maria rút ra một điếu thuốc rồi châm lửa. Chị thường bỏ riêng vài điếu vào trong một cái hộp đựng thuốc lá bằng vàng để mang theo.

- Người cậu ta có đẹp không?

Như bị nhìn thấu ruột gan, tôi bối rối ngẩng mặt lên. Chị Maria chăm chú nhìn tôi từ dưới vành mũ đen lúc đội lên sân khấu, tùm tùm cười.

- Em không nhờ chị làm tình với cậu ta như mọi lần đấy chứ!

Lúc ấy, vẻ mặt tôi rất lạ. Khác hẳn với tôi mọi lần. Vì mỗi khi chuẩn bị yêu một người đàn ông, tôi lại đến nài nỉ chị, rủ chị cùng yêu. Tôi sợ một mình. Vào những lúc tôi nhận thấy có một kẻ thật lòng hiểm hoi giữa vô số cuộc chơi.

Tôi tự biết mình là một đứa con gái hư hỏng không ai bằng, nhưng nhát gan. Chị chỉ đáp lại sự cầu khẩn vô lý của tôi bằng mỗi một câu: “Chịu thôi.” Sau đó chị nói tiếp. “Nhưng nếu là trên giường thì được.” Thế rồi tôi nhờ chị làm việc ấy. Lần nào cũng thế, tôi yên tâm ân ái với người đàn ông đó, đón nhận sự bình an và cảm thấy mình giống như một đứa què quặt.

Nhưng tôi lúc này lại đang làm một bộ mặt khác hẳn.

- xem kìa! Cô bé này lạ chưa. chị chưa bao giờ thấy em như thế cả. Hay là lần này không cần chị giúp nữa?
- Em chẳng biết. Em đang mất phương hướng. Đáng lẽ như mọi lần, lời nói của chị phải là liều thuốc an thần tốt nhất. Nhưng, em cứ thấy thấp thỏm. Em làm sao thế nhỉ?
- Hay là, tại em chưa hình dung được cảnh chị lên giường với cậu ta?

Tôi có thể hình dung ra những vết cắn trên cơ thể người phụ nữ khác giống như Spoon thường làm với tôi. Vào giây phút đó, tôi thấy một thứ chất lỏng ấm nóng lăn dài trên má. Tôi đang khóc một cách không hề tự chủ.

Chị Maria lấy ngón tay trở quệt dòng nước mắt của tôi.

- Có tưởng tượng thôi mà cũng ghen đến phát khóc kìa... cô bé đáng yêu của tôi. Nín đi nào, đừng có lãng phí thời gian. Em chỉ nên tin vào những điều mắt mình nhìn thấy thôi. Em kể cho chị nghe về cậu ta đi. Chị tò mò quá. Cậu ta là một kẻ như thế nào mà lại khiến Kim của chị ra nông nổi này.
- Anh ấy đã trốn khỏi doanh trại để đến với em.
- Nghĩa là U.A (unauthorized absence - ND)?

Tôi gật đầu. Hai chữ ấy nhắc nhở về một cuộc chia ly không định trước. Chẳng bao lâu nữa, thể nào anh ta cũng sẽ bị đưa trở lại căn cứ, rồi vào trại giam và bị trục xuất về nước. Tôi không dám nghĩ rằng mình sẽ theo Spoon sang tận Mỹ. Tôi sẽ làm gì ở bên đó để chờ đến lúc anh ta được tự do? Nhưng nếu chỉ là U.A., thì tôi chẳng có gì to tát và biết đâu sẽ chỉ bị loại ngũ là xong. Rồi anh ta sẽ tìm thấy một công việc, lấy vợ, có con và làm tròn bổn phận với gia đình. Nghĩ đến đó tôi thấy tuyệt vọng. Spoon có thể trở thành một ông bố được chăng? Làm sao Spoon có thể xoa đầu lũ trẻ bằng đôi bàn tay coi việc mân mó cửa mình tôi như một thứ tín hiệu? Ôi, lạy Chúa Jesus... Tôi thở dài.

- có vẻ như em đã vớ phải một anh chàng rắc rối rồi đó. Lính Mỹ đào ngũ. Hoàn toàn đủ tiêu chuẩn để trở thành một gã ăn bám.
- Không đúng. Anh ấy không phải loại đàn ông hèn mạt như thế.
- cậu ta có khiến em cảm thấy hai người tan chảy vào nhau lúc làm tình không?
- Có. Em cũng không hiểu tại sao nữa.
- Thôi, em đừng tưởng tượng ra đủ thứ rồi lo lắng làm gì. tại sao bỗng nhiên chị hỏi thế? Là bởi không có gì quan trọng bằng cái cảm giác tan chảy vào nhau ấy đâu. Em nên suy nghĩ về cách duy trì trạng thái đó, như thế em sẽ thấy háo hức hơn.

Tôi thấy nhẹ nhõm hơn chút đỉnh.

- cảm ơn chị. Em yêu chị.
- So với Spoon, em yêu ai nhiều hơn?

Tôi lặng câm, bối rối. Chị vừa đưa ly rượu gin lên trước miệng vừa nở một nụ cười hiền lành chẳng ăn nhập gì với khuôn mặt xinh đẹp ấy.

- chị đùa tôi. Chị yêu nhất bộ mặt bối rối của em mà.

Sau khi uống một hơi cạn ly rượu, chị đeo đôi găng tay màu đen vào và đứng dậy.

- Thôi nào, chị phải chuẩn bị cho lượt diễn tiếp theo đây. Tóm lại là lần này, chị không cần phải đóng vai cố vấn bất đắc dĩ cho em nữa chứ gì.
- Em không biết nữa... cũng có thể...

Chị Maria cầm lấy phiếu tính tiền rồi đi ra trước, hình như không nghe thấy những lời lúng búng ấy của tôi.

Tự dưng trông ngực tôi đập mạnh, tôi ngạc nhiên lấy tay ôm ngực trái như người bị bệnh tim. Tôi cảm thấy mình đơn độc. Đường như con xúc xắc đã lăn và trò chơi đã bắt đầu. Nhưng đã bao giờ có một trò chơi nào nghiêm trọng đến thế này chưa? Tôi châm lửa vào điếu Peace lùn mà chị Maria vừa dụi tắt, rít đầy hơi khói thuốc hồng tự trấn tĩnh mình. So với loại tôi thường hút, thứ này nặng hơn nhiều. Tôi vừa sặc sụa ho vừa nghĩ: Chỉ chung sống với một người đàn ông thôi thì có gì nghiêm trọng đâu. Thật là ngớ ngẩn.

3. Chương 03

Chương 3

Tiếng khoá cửa tự mở. Mấy ngày đầu tiên, cái âm thanh lạch cạch ấy luôn làm tôi vô cùng lo lắng. Vì trước đó tôi chưa bao giờ nghe thấy tiếng tra khoá từ bên ngoài của một ai đó khác tôi. Tôi thực sự thấy sợ cho tới khi cánh cửa mở ra. Thế rồi khi khuôn mặt màu đen của Spoon xuất hiện, tôi mới vuốt ngực thở phào. Spoon tỏ ra khó xử với bộ dạng ấy của tôi, bảo: " Có phải quỷ đầu nào." Tôi chăm chú nghe lời phân trần thành ấy mà thấy yêu Spoon biết bao.

Hôm đó, Spoon ôm về một chiếc phong bì dày cộp với một mớ giấy tờ bên trong, nó làm tôi nổi cơn tò mò. Những ca khúc Jazz đang tràn ngập căn phòng, mà nhắc ra mới nhớ, ở hộp đêm, tôi đã phải khá chật vật lúc chọn bài. giọng hát yếu xìu cứ hỗn hà hỗn hển luôn làm tôi khổ sở. Không hiểu sao, cô gái hát nhạc Jazz nào cũng có chất giọng khàn đục như của chị Maria. "Sao nào, giọng em quá tuyệt lúc làm tình", Spoon nói với tôi như thể bắt đầu khiến tôi nghĩ rằng, có lẽ chỉ cần hát hay lúc ấy là được. Tôi liền từ bỏ ý định trở thành một giọng Jazz đầy tài năng, cam chịu làm một ca sỹ lười nhác và hưởng thụ.

- phong bì gì thế anh?
- Mảnh kiếm tiền đấy.
- Cho em xem với nào. - Tôi định ngó vào trong.

Spoon xua tôi vào bếp rồi bắt đầu gọi điện đi rất nhiều nơi. Tôi đành quay ra đập đá để pha chế Bourbon Soda.

- Oh! Shit! Cho anh cái thứ goddam mother fuckin' soda ấy đi, đồ dâm dăng.

Sau khi quăng điện thoại xuống, Spoon quay lại phía tôi. Kiểu nói đệm bốn chữ của Spoon nghe như một giai điệu. Đối với tôi, thứ tiếng Anh đẹp đẽ không bao giờ dung nạp lỗi nói tục tiêu ấy chẳng khác nào thứ bìa hủ mùi mà bọn đàn ông bắt lực hay uống. Mỗi lần Spoon gọi tôi là đồ dâm dăng, tôi lại cảm thấy cực kỳ thân thiết. Vì chính Spoon cũng là một tay dâm dăng.

- Anh định bày một bữa tiệc trước khi em đi làm.

Anh ta mở gói bột trắng trên tờ tạp chí Ebony rồi lấy thẻ quân nhân chia thành hai phần bằng nhau. Tôi đứng bên cạnh, ngây người nhìn cái vệt trắng ngăn đôi chỗ thuốc. Lớn lên ở Harlem, có vẻ như Spoon và ma tuý là hai thứ cộng sinh.

"Thằng nhỏ của anh là cái thứ chẳng ra gì. Nó thém cái ấy nó vào sàn nhảy với lại cafebar..."

Hít xong chỗ cocaine, ngay lập tức Spoon trở nên phấn khích, anh ta bắt đầu tuôn ra những câu đầy nhịp điệu, không thể phân biệt được giữa lời hát với lời kể chuyện.

Đây là loại rap mang phong cách New York. Ở quận Bronx anh là rapper số dách. Anh rap mọi thứ đau buồn với giọng điệu vui tươi. Mười bốn tuổi, chị anh bị daddy hãm hiếp và trở thành mammy. Từ ngày đó, anh biết trò chơi gái và nhiều cách làm tình. Nhưng anh chưa biết hôn.

Tôi ngạc nhiên ngắm nhìn Spoon và uống cạn ly Bourbon Soda. Tôi đưa thứ bột lần đầu tiên biết đến lên mũi hít một hơi thật mạnh. Tôi bắt đầu ho và hắt hơi, rồi ngồi thụp xuống sàn vì khó thở.

- không sao chứ? Phải gí một cánh mũi xuống rồi từ từ hít vào. Lần đầu bao giờ chẳng khó chịu.

Đúng thế. mọi việc đều khó khăn lúc ban đầu. Mãi rồi cơn ho cũng dứt, tôi ngẩng mặt lên, Spoon nhìn tôi cười nhưng ánh mắt đầy lo lắng. Trên thực tế, Spoon làm gì cũng điệu nghệ. Tôi thấy mình thật đáng thương như một kẻ ngờ nghệch.

I'm gonna be your teacher (Anh sẽ dạy cho em), Spoon nói. Tôi đã xiết bao trông đợi câu nói này. Điều đó quả thật là rõ ràng. Anh nên viết sách đi, có đôi lần tôi bảo với Spoon như thế. Về cách dung ma túy sao cho hiệu quả hơn. Hay làm thế nào để lang thang trên phố như một tên xã hội đen sành điệu. Hoặc một cuốn kinh thánh điên rồ kiểu như dạy cách quyến rũ mấy cô bé dễ thương.

Rồi tôi chợt nhận thấy Spoon đang lăm le vẽ bậy lên tường nhà tắm bằng bình sơn xịt không biết mua ở đâu về.

- Thôi ngay! Người ta đuổi cổ khỏi đây bây giờ!

- OK, được rồi cưng.

Lần này, anh ta lại chĩa cái bình xịt vào con mèo Osbourne yêu quý của tôi. Tôi ôm chặt Osbourne vào lòng đúng lúc ngón tay anh ta đặt lên vòi phun. Trong chớp mắt, tôi không hiểu chuyện gì xảy ra nữa. Spoon đang ôm bụng cười ngặt nghẽo. Ngó vào mảnh gương đặt cầu thả trên bàn, tôi biết mình đã thành vật thể thân của Osbourne. Tóc tôi bị nhuộm thành một màu đỏ chói như ớt và dựng lên cứng ngắc vì sơn. Hẳn là Cà rốt trong câu chuyện của Renard cũng phải mũi lòng thay cho tôi lúc này. Spoon thì vẫn cứ bò lăn trên sàn mà cười: “Cưng của anh thành cà rốt, thành cà rốt rồi.”

Tôi càng hoảng khi tưởng tượng ra đêm nay mình sẽ hát trên sân khấu với cái bờm sư tử đỏ chói. Tay đánh dương cầm sẽ phát sắc vì nhịn cười còn lũ say xỉn sẽ la ó tôi. Nhưng trên hết, gã quản lý sẽ đuổi việc tôi ngay khi tới quán. Mất việc rồi, tôi sẽ lăm vào túi quần vì điếu thuốc theo cả Spoon yêu quý. Biết đâu cái âm hộ này sẽ không còn chỉ dành ối mình Spoon nữa.

Spoon ngẩng lên sau khi đã ngớt cơn, nhưng rồi lại lặn ra cười khi ánh mắt bắt gặp tôi.

Hằng đang cười trên nỗi đau khổ của tôi. Trong khi hẳn chính là kẻ gây ra nó. Tức tối, tôi nốc một hơi cạn ly Bourbon, gào lên.

- Fuck you!!!

Lần đầu tiên trong đời tôi chửi thề. Tức thì Spoon thôi cười, đứng dậy.

- Hay đấy cưng, bắt đầu ra dáng con đàn bà của anh rồi đấy.

- Chết mẹ mày đi! Mother-fucker!

- Phải rồi, cứ như thế đi Kim.

Spoon lừ lừ tiến lại phía tôi. Tôi đứng ngây ra như con mèo bị thôi miên. Tôi đưa tay ra sau quờ quạng bồn rửa bát và vớ được miếng bọt biển, tôi ném nó vào Spoon. Miếng bọt biển trúng ngay giữa mặt anh ta rồi rơi xuống sàn. Con Osbourne cuống quít chui xuống gầm giường ngỗ hầu trốn tránh cái tai họa thứ hai. Không buồn cúi xuống nhìn miếng bọt biển, Spoon tóm lấy hai cánh tay tôi. Tôi giả tảng như đang phản kháng trong im lặng nhằm thu hút Spoon. Và để chứng minh tình cảm thực sự của mình, tôi để mặc cho cơ thể mềm nhũn ra và đổ gục lên Spoon lúc anh ta lấy miệng mình áp vào miệng tôi. Spoon để tôi nằm ra sàn và bắt đầu cởi quần áo. Tôi, lúc ấy, mềm oặt đầy bụng thả. Nhưng tôi muốn Spoon hiểu rằng đó chỉ là tôi đang làm bộ nên vòng tay qua cổ, kéo anh ta xuống rồi cắn vào vành tai. Mất anh ta tựa như muốn nói: biết rồi. Quả thực anh ta đã bắt đầu tạo được cái vị thế là người dạy dỗ tôi.

Sau khi ân ái với nhau trên sàn bếp, Spoon gọi tôi là “tương ớt yêu quý của anh”. Thứ-tương-ớt-bắt-đầu-có-vị-cay gọi điện thoại đến chỗ làm nói rằng hôm nay không thể lên sân khấu được vì bố mất. Tay quản lý tỏ ra thông cảm, bảo: “Cứ nghỉ lấy vài ba hôm”. Tôi không có bố trên đời này nên chẳng thấy gì là tội lỗi. Tôi quyết định tận hưởng cuộc vui cùng Spoon. Với rất nhiều rượu, một chút cocaine và một lượng thuốc rê vừa phải, sân khấu của tôi đêm nay là căn phòng này. Cái thứ sân khấu chẳng có tí đạo đức nào. Khán giả của tôi là Spoon và Osbourne. Chúng tôi âm ỉ thâm đêm, say sưa, nôn mửa, rồi cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ và đón buổi sáng tới.

4. Chương 04

Chương 4

Tiếng đòi ăn của Osbourne làm tôi tỉnh giấc. Tôi mở tủ lạnh, lấy ra hộp catfood, cho nó ăn, rồi tu sữa trực tiếp từ cái bịch lớn. Tôi thấy khát ghê gớm. Cơ thể vẫn trong trạng thái lâng lâng. Tôi nhanh chóng dọn dẹp đồng tàn tích còn lại trên bàn từ đêm qua rồi quay trở về giường. Tôi rùng mình vì cái lạnh của sàn nhà. Sữa mát thấu gan. Tôi lại muốn cuộn mình vào chăn ấm. Tôi vạch khe màn nhìn ra ngoài trời. Mưa. Hôm nay chắc sẽ mưa cả ngày. Tôi thấy hạnh phúc và cất chiếc điện thoại vào trong học tủ. Cơn mưa rơi suốt từ khi tôi thức giấc khiến tôi cảm thấy như cả ngày hôm đó là buổi chiều.

Tôi trườn tới cạnh Spoon rồi chui vào trong chăn. Cơ thể trần truồng của Spoon giống như một tấm mền dễ chịu nhất trên đời.

- Anh thấy có tiếng mưa.
- Anh dậy rồi à?
- Ừ.
- Chắc sẽ mưa cả ngày.
- Cảm giác thật tệ.
- Người mỗi nhừ chứ gì.

Spoon nhòm vào tấm gương không có khung bên cạnh giường.

- Vẫn chưa hết say.
- Em cũng thế. Hay là mình tranh thủ hoan lạc thêm chút nữa?
- Ừm.

Vẫn bình thản chống cằm trên gối, Spoon bắt đầu âu yếm tôi. Tôi khoan khoái khép mắt lại như một con mèo, thổ lộ: “Anh là cái mền êm ái của em”. Spoon cười bảo: “Em là cái chăn lông của anh.” Cách nói giống như lời tỏ tình của một cậu trai vụng về khiến Spoon có cái gì đó vô cùng chất phác. Nó chẳng khác nào việc tôi bị giọng ca tồi của Chet Baker làm cho rung động. Mỗi lần nghe anh ta hát, tôi tưởng như mình sắp tan chảy như những hạt đường thấm nước.

Mưa vẫn tiếp tục rơi. Spoon cắn vào tai tôi. Tôi có thể cảm thấy nước bọt của Spoon chảy qua những cái lỗ khuyên mà tôi đã tháo hoa tai ra.

Trong một ngày, em thích làm tình vào giờ nào, Spoon hỏi. Tôi cố làm dáng, đáp: “Mọi lúc.” Anh ta nói thích buổi sáng. Đặc biệt là những buổi sáng có mưa. Chính là lúc này còn gì? Khi tôi nói vậy, Spoon nhìn tôi thương hại: “Chuyện như thế mà cũng không biết.”

Spoon nút mạnh chỗ dưới mang tai tôi, đến nỗi tôi tưởng như da mình sắp bị lột đi mất. Ở chỗ đó có những cái lưỡi của một con nhện màu tím đáng thương chẳng rải rác. Và con nhện đang rình rập để tóm bằng được trái tim Spoon. Nhưng, không biết tự bao giờ tôi đã từ bỏ tham vọng ấy, và bắt đầu cam chịu làm một thứ đồ chơi bé nhỏ của anh ta. Dưới bàn tay quăng quật và vầy vò của một thằng nhóc thất thường, thứ đồ chơi ấy đã bắt đầu tìm thấy niềm vui trong đau đớn.

Spoon với tay định đặt chiếc đĩa hát lên bàn quay. Anh ta thích nghe Thelonious Monk vào một ngày như thế này. Tiếng dương cầm như tiếng mưa rơi. Niềm vui của tôi bị gián đoạn.

Cái cơ theer màu đen vươn ra khỏi thành giường của Spoon gợi tôi nhớ đến Brother Rufus trong một tiểu thuyết của James Baldwin. Nhân vật ấy vừa nghe saxophone vừa gào lên trong lòng: em sẽ yêu anh chứ? Spoon thì chẳng cần đến saxo. Anh ta gửi thông điệp tới tôi bằng chính thân xác mình. Vì anh ta, tôi có

thể biến mình thành một con điểm bê tha. Nhưng tôi không muốn anh ta làm một tên ma cô ăn bám. Bởi nếu làm thế, anh ta sẽ thôi không để lại bất kỳ vết tích nào trên cổ tôi, một món hàng của anh ta nữa.

- Hồi còn chưa biết đàn bà là gì, có lần thằng bạn anh kể: ở ngay giữa háng đứa con gái có một cái lỗ, thế là tao liền thọc cái ấy của tao vào trong đó. Từ đấy anh cứ tưởng phải có một cái lỗ rộng toang hoác ở giữa háng. Thế rồi anh khó xử ghê gớm khi lần đầu tiên ngủ với một đứa con gái: khỉ thật, con bé này đêch có cái lỗ nào. Hồi đó, anh không biết là tự mình phải tìm lấy nó.

Câu chuyện ấy làm tôi đỡ căng thẳng.

- Bây giờ thì biết rồi chứ gì.

- Anh sẽ làm thế này, rồi cái ấy sẽ tự tìm đến ngón tay anh.

Nó cũng là sinh vật, cũng hít thở và cũng làm cho gương mờ hơi nước nếu đưa lại gần. Tôi muốn nói thế với Spoon, nhưng không thể thốt lên lời. Trong những tình huống như thế này, dây thanh của tôi chẳng bao giờ nghe theo ý muốn.

- Da anh thật cứ như gỗ mun ấy nhỉ!

Cái màu bất hạnh nhất và đẹp dễ nhất. Dù có phơi nắng đến thế nào thì da tôi cũng còn lâu mới bén gót. Nhưng nếu thịt bị rách, thứ ứa ra vẫn sẽ là màu đỏ, và khi ân ái với tôi, thứ trào ra vẫn sẽ là chất dịch lỏng màu trắng. Tôi cảm thấy đầu Spoon ở giữa hai chân mình mà lòng buồn da diết. Lúc này, đầu Spoon đang ở dưới háng tôi. Đám tóc như mở dây mai xo ken dày. Cái lưỡi của một con ốc sên khổng lồ đang liếm vệt từng thớ da tôi. Những cái khuyên bằng vàng luôn cản trở tôi mỗi khi muốn quắp chặt đầu Spoon lại. Chúng chỉ được mỗi một việc là trang sức cho Spoon. Phía dưới cái rãnh đang tạo thành một dòng sông mờ hôi trên sống lưng là hai bờ mông. Tôi chẳng bao giờ dám chạm tay vào chúng. Đôi bờ mông săn chắc mà nếu vô tình đứt nhằm tay vào cái khe hở ở giữa thì có lẽ chúng sẽ vĩnh viễn ngậm lại và chẳng bao giờ chịu nhả ra cho tới khi tôi tự chặt đứt cổ tay mình. Giống như trong một câu chuyện cổ của Andersen. Cô gái đi đôi hài đỏ phải khiêu vũ không ngừng cho đến khi chặt đứt hai chân. Tôi buộc phải tiếp tục nhảy.

Tôi không muốn mất. Những thứ đang ràng buộc tôi kia.

- Đắm nước, ngon tuyệt.

Khác với tâm trạng của tôi, Spoon chỉ nói ra những điều anh ta cảm nhận được bằng cơ thể. Anh ta không có ý nghĩ. Những phản ứng của nhục thể sẽ điều khiển ngôn ngữ của anh ta. Không phải anh ta nhảy vì nghe thấy nhạc, mà chính là cái cơ thể đang bắt đầu chuyển động cần tới nhạc để nhảy. Lưỡi anh ta vừa khiêu vũ trên tôi vừa chơi nhạc.

Lưỡi Spoon không chịu nghỉ ngơi lấy một chút. Chất dịch trong người tôi bắt đầu làm niêm mạc căng lên như sữa bò ầm.

- em có biết bọn mèo chơi nhau thế nào không?

- No, em không biết.

Ngay lập tức tôi cảm thấy sức nặng của Spoon trên lưng. Đám lông ngực rậm rạp kích thích lên lưng làm tôi muốn khóc. Thế rồi Spoon bắt ngờ ngoạm vào vai trái tôi từ đằng sau.

- Đau! Làm cái khỉ gì thế?

- Em không biết hả? Lũ mèo làm như thế đấy. Cho đến khi lông vai của con cái trụi hết.

- Thật không?

- Ừ, và con cái kêu lên rất ghê.

- Như thế này á?

Tôi bắt chước tiếng mèo kêu. Chẳng bao lâu sau, nó biến thành tiếng kêu của tôi thật. Tôi biết cái thứ khoái lại khi để cho Spoon chinh phục mình.

Tôi đưa mắt sang tấm gương cạnh giường. Tay bám chặt vào tấm mền trắng, thân thể tôi đang nằm trên những nếp gấp nhàu nhĩ ấy. Đó đơn giản chỉ như một khung hình mờ ảo. Và trên cùng là tấm mền đen yêu quý của tôi, tất cả tạo thành một bức ảnh đặc quánh. Một lát sau, tôi chẳng còn có thể phân biệt được tấm mền ấy là đen hay trắng nữa, trong ý thức mông lung, tôi chỉ biết đuối theo lớp sơn móng tay của mình.

Tôi kêu lên như một con mèo cái.

- Khẽ nào cưng! Listen to the rain!

Không biết từ lúc nào tiếng dương cầm của Monk đã ngưng bật, chỉ còn mỗi tiếng mưa tràn ngập khắp căn phòng mờ tỏ.

5. Chương 05

Khi tôi vừa tẩy trang, tháo bỏ đôi mi giả chả khác nào hai cái cánh chim xong thì Spoon về. Anh ta vừa thô bạo xô đẩy mọi thứ xung quanh vừa la hét om xòm.

Say rồi, tôi nghĩ.

Tôi ra khỏi giường định rót một cốc nước cho Spoon. Phải nói thẳng rằng đó không phải là sự quan tâm hay đón chào của tôi dành ột tên bợm rượu quấy rầy mình. Mà chỉ vì tôi đã biết rất rõ cuộc sống chung với Spoon là như thế nào.

- Mau uống cái này đi cho tỉnh rượu.

Từ chiếc áo khoác da của Spoon, mùi rượu gin và rượu ngải đắng rẻ tiền xông lên mũi.

- Làm gì mà nồng nặc mùi thế, Spoon!

- Con đi, cầm miệng!

Anh ta giật chiếc cốc từ tay tôi quăng xuống đất. Miếng thủy tinh vỡ bắn lên má làm tôi chảy máu.

- Mày bảo tao khó ngủ phải không? Khó ngủ như thế nào, mày nói tao nghe! Hả! Nói tao nghe!

Spoon bóp cổ tôi.

- Nói đây... nhưng bỏ tay ra đã... không tắc thở bây giờ.

Anh ta lập tức buông tay ra và đẩy tôi vào tường. Hai tròng mắt đỏ đẫm. Hôm nay lại hít thuốc lăm quá đây mà.

- Là mùi của Harlem! Là mùi hôi thối của những kẻ tự ti!

Spoon quăng chai rum trắng trên bàn vào tường. Cùng với tiếng chai vỡ chói tai, mùi hương nồng ngọt của rượu rum toả ra khắp phòng. Đột nhiên anh ta ngồi phệt xuống, bất động như một tảng đá. Đôi mắt thờ thần nhìn ra xa. Hai bàn tay bê bết máu vì mảnh vỡ. Nếu nhìn kỹ, trên mặt cũng dính một vài vệt máu khô. Chắc chắn anh ta vừa ẩu đả với ai đó về. Chiếc khoá quần bò chưa kéo lên càng khiến anh ta trông thảm hại.

- Kéo khoá lên đi. Đi đái rồi quên chứ gì? Hay là vừa chơi con nào đấy?

Tôi biết là không phải thế.

- Chơi gái à? Làm sạp mà mày lại nghĩ ra điều đó! Hay là mày vừa dẫn trai về nhà lúc tao đi vắng? Mày lại dạng cái háng thối tha không đáng một xu của mày ra để cho nó bú chứ gì! Mày bao giờ cũng dắt về một thằng con trai lúc tao đi vắng phải không! Con đi khốn nạn này!

Spoon vừa gào lên những lời lẽ vô lý vừa túm tóc tôi kéo lê quanh phòng. Những mảnh vụn thủy tinh cắm vào người tôi.

- Thằng khốn đó là da đen hay da trắng? Tất nhiên là không phải người Nhật rồi. Đời nào mày thêm cái lũ xấu xí ấy...

- Anh là một thằng rác rưởi! Một tên nghiện ngập bê tha! Tôi cũng là cái thứ người Nhật xấu xí ấy đấy. Nhưng còn hơn khối cái ngừ anh. Người da đen thật nhơ nhớp. Chả trách chưa sinh ra các anh đã bất hạnh!

Tôi muốn khóc cho nhẹ người. Vai tôi rung lên nhưng không có giọt nước mắt nào.

Không có cái gì trung tính trong con người Spoon. Ấy là điều tôi biết được khi sống với anh ta. Cũng có thể bởi cuộc đời này, anh ta chưa bao giờ được ăn những món ăn trung dung, thanh đạm. Anh ta quá ngọt, quá cay và ngây mơ. Tôi vừa tưởng được đắm mình giữa cái bánh kem ngọt lịm thì đã bị trút cả đồng dầu ớt lên đầu. Dạ dày tôi chẳng biết phải xoay xử ra sao. Còn trái tim tôi thì sắp sửa mưng mủ và lở loét/

- Mẹ kiếp! CHẳng đứa nào coi tao ra gì! Mọi chuyện đều tệ như cứt!

- Không Spoon, em không coi thường anh. Mà bởi anh thực sự ngốc nghếch. Anh đáng yêu lắm. Ý nghĩ ấy của em có buồn cười không? Em yêu một kẻ ngốc nghếch như anh. Thật đấy.

Spoon nín thở chòng chọc nhìn tôi.

Anh ta sẽ nện mình...!

Tôi nhắm nghiền mắt lại và cắn chặt răng, để chúng khỏi bị gãy. Tôi đã từng mất hai cái răng vì bàn tay to lớn của Spoon. Chính cái đôi bàn tay trơ trẽn thỉnh thoảng lại mơn man cơ thể tôi làm tôi mê mẩn ấy.

Spoon không đánh tôi. Anh ta ôm đầu tôi vào lòng và hôn. Tôi giãy giụa nhưng những ngón tay đang giữ chặt cằm tôi không hề có ý định buông ra. Mùi men rượu và cần sa thẩm thấu vào miệng tôi như một thứ máu nhiễm khuẩn. Nó rót xuống và chảy vào sâu trong tôi.

- Em cảm thấy anh, Spoon.

Bất ngờ anh ta đẩy tôi ra và bắt đầu nôn mửa. Tôi kéo Spoon đang thốc tháo vào nhà tắm và xoa lưng cho anh ta. Nước mắt lăn dài trên đôi gò má vậy máu. Khi không còn gì để nôn nữa, anh ta bắt đầu thổ ra thứ dịch vị có lẫn máu. Tôi vẫn không ngừng xoa lưng cho Spoon như thể đang động viên một bệnh nhân vừa được thông báo rằng anh ta sắp chết. Spoon đang khóc với một bộ dạng thảm hại. Nhưng biết phải làm sao. Tôi đâu có chứng chỉ hành nghề hộ lý.

Tôi hót hết những thứ mà Spoon nôn ra vung vãi trên sàn nhà bằng chiếc thìa trong túi anh ta rồi đổ vào thùng rác. Tôi muốn chỉ cho Thượng đế thấy rằng, thìa bạc thì cũng có thể dùng để xúc những thứ thối tả như thế này.

Sau khi dọn dẹp xong, tôi bỏ mặc Spoon rửa mặt một mình rồi vào giường. Sau đó, với bộ mặt đã tỉnh táo hơn, Spoon gọi tên tôi đầy vẻ hối lỗi, nhưng tôi vẫn giả vờ ngủ, không đáp.

- Anh muốn đền em một cái, nhưng hôm nay thì chắc là em không đồng ý rồi.

Anh ta chỉ biết độc một cách xin lỗi, ấy là làm tình!

Phải làm thế nào đây? Làm thế nào thì em mới vui lên được? Nói cho anh xem còn có cách nào khác nữa không? Chắc hẳn là Spoon đang hét lên như thế ở trong lòng. Ôi, một cậu bé bự. Spoon đáng yêu của tôi. Con quái vật đen đúa này sẽ khoả lấp tâm hồn tôi bằng những ngôn từ tục tĩu. Nhưng, vẫn còn đấy những khoảng trống. Cho tới khi trái tim tôi phát ra tiếng kêu như của một chiếc ấm đun nước đang sôi.

- Anh muốn làm tình với em. Kim, anh muốn làm em sung sướng. Em ngủ rồi à? Đã ngủ mất rồi à? Chết tiệt! Anh muốn âu yếm em, sao em lại không cho anh chạm vào người.

Spoon chui vào cạnh tôi, quay lưng lại phía tôi và thở dài.

- Anh có thể hiếp em được mà.

Spoon ngạc nhiên xoay người lại phía tôi. Tôi toét miệng cười trong bóng tối, như thể thừa biết tất cả những điều anh ta nghĩ.

Spoon, vào giây phút ấy, đã thôi không còn là đứa trẻ bất hạnh nữa.

6.

Kể từ hồi bắt đầu sống chung với Spoon, tôi có lên giường khoảng hai lần với một người đàn ông khác. Đó hoàn toàn không phải vì tôi thèm muốn người đó.

Tôi hay lo rằng mình sẽ không thể thoát ra khỏi Spoon. Tôi sợ phải trở thành một miếng ghép trong cái trò chơi lấp hình mang tên Spoon.

Lần ấy, sau khi kết thúc công việc, tôi ghé thăm căn hộ của một người đàn ông tôi khá thân vì quen biết đã lâu. Anh ta luôn là kẻ đồng lõa với tôi, và với anh ta, tôi cũng vậy. Tối đó, anh ta vẫn làm cái việc anh ta hằng làm, anh ta tường tận mọi góc ngách cơ thể cũng như tâm hồn tôi, vậy mà tôi đã phải bỏ lại căn phòng đó sau lưng với duy nhất cái cảm giác ê chề. Tôi đang dần trở thành một kẻ mắc chứng nghiện Spoon.

Lúc trở về phòng, Spoon đang nằm co người ngủ ngon lành trên tấm mền với ly rượu gin vẫn để nguyên trên sàn. Tôi bật khóc khi vừa nhìn thấy đôi chân trần thô ráp của Spoon.

- Kim... Làm sao thế? Ủi chà, em khóc đấy à? Sao rồi! Ai bắt nạt!

Giọt nước mắt tôi rơi trúng chân làm Spoon thức giấc. Dường như anh ta vẫn nghĩ rằng tôi chỉ khóc lúc làm tình và lúc bị ai đó đánh.

- Chẳng có gì đâu.

- Có đứa nào chơi xấu em à!

- Không, chỉ vì em thấy yêu anh quá thôi.

- ồ, chuyện đó thì anh biết rồi. số trời mà.

Tôi chẳng biết cái gì là số trời ở đây, chỉ thấy anh ta lôi tôi lên giường rồi cởi quần áo ra như bóc một gói caramel. Nhưng đột nhiên nó cứng ngắc bất động. tôi đưa mắt xuống người mình và ngỡ ngàng. Có một vết bầm màu tím rõ như in trên ngực.

Spoon sững sờ tới nỗi quên cả ra đòn. Bàn tay bám vào vai tôi đang run lên khe khẽ. Cái mạng tôi đêm nay thế là hết. tôi chấp nhận thực tế và nhìn vào mặt Spoon. Tôi cứ ngỡ sẽ bắt gặp Spoon đang điên lên vì giận, nhưng trong đôi mắt ấy lại phản ánh một nỗi buồn tuyệt vọng.

đừng làm ánh mắt ấy với em chứ Spoon!

Trong trái tim Spoon chỉ có duy nhất một dòng chữ chạy qua chạy lại như được đánh máy: I AM SAD.

mồ hôi lạnh chảy trên trán tôi. Tôi phải làm điều gì đó. Không được để Spoon như thế này. Spoon đích thực phải mang một vẻ mặt dũng mãnh và ngạo nghễ. Tôi, lần đầu tiên trong đời, gắng hết sức vắt óc suy nghĩ hòng tìm ra một cách nào đó.

- anh cứ hôn em ở đấy thì làm sao em mặc được váy đầm chứ. lần sau phải chú ý nghe Spoon.

- À phải rồi... đêm qua...

mặt Spoon bừng sáng. Anh ta ấn tôi xuống và bắt đầu yêu tôi cuồng loạn.

một vụ đánh tráo trách nhiệm. tôi không ngờ là mình lại có thể ranh mãnh đến vậy.

ghen tuông sẽ khiến Spoon tổn thương đến mức nào và giày vò tôi ra sao? Tôi nghĩ đến điều ấy giữa lúc sự nhẹ lòng và cơn khoái cảm đang làm tôi thổn thức. niềm đau khổ của Spoon cũng có nghĩa là niềm đau khổ của tôi.

Tôi đang yêu cái kẻ chẳng ra gì này ư!

Ý nghĩ bất chợt ấy làm tôi ửng đỏ, tôi ngẩng lên nhìn anh ta. Lấy làm lạ, Spoon thôi không chuyển động nữa.

- Sao thế?

- Em đang nghĩ là em yêu anh.

chắc hẳn lúc đó vẻ mặt tôi phải tỏ ra đặc ý lắm, như thể nói với anh ta rằng: em sẽ nấu món tôm cho bữa tối.

- Ồ, chuyện đó thì anh biết rồi. Số trời mà.

Sự kết hợp của tôi và Spoon có phải là một thứ qui luật trong xã hội? nhưng nói gì thì nói, con dấu có cái tên Spoon đã đóng lên cơ thể tôi là điều không thể chối cãi.

6. Chương 06

Hai chúng tôi nằm sấp bụng trong xó công viên rít thuốc rê. Hẳn là chẳng ai trong số những người qua đường nghĩ rằng chúng tôi dám ngang nhiên hút cần sa ở đây. Spoon nhắm một bên mắt, chốc chốc lại phả khói vào con Osbourne. Mỗi lần như thế, con Osbourne lại thả lỏng người như lúc nó chén cây bạc hà mèo còn Spoon thì lăn ra cười. Tôi cuộn mình trong tấm áo khoác liền mũ dày sụ, ngón tay tôi đã vụn mỡ không biết bao nhiêu nắp chai bia.

Nắng hanh vàng. Chói chang. Nhắm mắt vào, mí mắt tôi biến thành phiến lá đầu mùa hạ. Bàn tay tôi quờ quạng và sờ phải chiếc quần jeans xanh cứng quèo của Spoon. Bằng cảm giác, tôi biết rằng anh ta định hôn trộm môi tôi. Vì trước khi hôn, bao giờ anh ta cũng cọ lông mày vào má tôi. chiếc mũ phớt đội trái mùa rơi xuống, con Osbourne nhảy lên vờn. Spoon, xin đừng nút môi em như thổi một cây kèn cóc-nê nhé!

Chúng tôi cùng gặm xúc xích trong lúc đứng chờ xe bus trước công viên. Mùi tạt quá nhiều, thỉnh thoảng lại làm tôi chảy nước mắt. Con Osbourne nằm cuộn tròn và ngủ bên trong chiếc áo phao của Spoon.

- Kim...

Chị Maria đang đứng đó. ngỡ ngàng vì ngẫu nhiên gặp chị ở đây nhưng tôi không biểu lộ điều ấy ra. chị Maria đưa mắt rất nhanh sang Spoon. Tôi gần như co rúm người lại vì cái tình thế khó xử ấy. tôi bao giờ cũng ngưng ngưng khi có ai đó chú ý tới người đàn ông mà mình quá đỗi yêu thương. Còn Spoon, anh ta liếc nhìn chị, như nhìn một đồ vật, rồi dứt tay vào ngực vuốt ve con mèo.

- Cậu chàng này hả?

Tôi gật đầu. Chị Maria - cuốn sách giáo khoa của tôi. Nhưng lạ lùng thay tôi lại không muốn chị chấm điểm anh ta. Như trước đây tôi vẫn hằng nhờ chị.

- Cũng đô con đấy nhỉ.

Ngừng giây lát, chị Maria nói, rồi trao đổi mấy lời từ biệt ngắn gọn và lên taxi đi mất. Tôi thấy nao nao buồn như lúc chia tay với người yêu. Cho em bằng tốt nghiệp đi nào, chị Maria! Tôi gào lên như thế ở trong lòng.

Xe bus đã tới. Chúng tôi lên xe. Tôi quay sang bắt chuyện với Spoon đang ngồi yên lặng trên ghế.

- Chị ấy dạy em nhiều thứ lắm. Giống như anh ý. Chị ấy đẹp, đúng không?

Nói những câu sáo rỗng ấy xong, tôi thấp thỏm nhìn vào mặt Spoon.

- Bình thường.

Tôi bị một mối bất an khó tả xâm chiếm. Đây là lần đầu tiên một kẻ hể cứ trông thấy con gái đẹp là huyết sáo và buông ra những lời tục tĩu như Spoon nói thế.

- CHị ấy đẹp đấy chứ. Ai thấy cũng phải bảo đẹp.

- Lắm chuyện.

Spoon chỉ gật thế rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Đôi mắt to được bao quanh bởi đôi lông mày rậm rịt đang ngăn ngắn nước. Nhìn thấy vậy, ngực tôi bỗng tắc nghẽn như khi nuốt phải một miếng bánh mì quá lớn. Miếng nghẹn ấy đáng nhẽ phải được tiêu hoá và bé dần đi, nhưng dường như vì hàng lớp nước bọt bao quanh.

Chiếc xe bus dừng gấp. Ghế ngồi lắc mạnh. Tôi nuốt đánh ực miếng nghẹn. Tôi mong sao người tài xế dừng có phanh gấp lần nữa. Để miếng nghẹn ấy khỏi trào ra từ khoé mắt.

7. Chương 07

Bữa sáng, vừa nhét miếng trứng rán vào miệng tôi vừa nhìn Spoon. Anh ta không chiêu hai viên aspirin bằng rượu Tanqueray gin như mọi sáng mà đang gọi điện ột đại sứ quán nào đó trong lúc tay ôm khư khư sấp tài liệu và mắt thì nhìn xuống chúng. Thế rồi, chốc chốc anh ta lại mím miệng hoặc nhắm mắt, và bắt động.

Này, your girl đang bị anh hút hồn đấy, có biết không! Không sao có thể buông ra một lời thú nhận nhẹ nhàng như mọi bận, tôi chỉ biết nhìn trộm cái gò má đen ấy từ bên cạnh.

“Đừng có bảnh mắt ra đã nghe Chet Baker như thế chứ!” Đó là câu nói duy nhất của Spoon tôi được nghe trong ngày. Cái gần đàn ông lúc nào cũng ồn ào này, mấy hôm nay, bỗng nhiên trầm ngâm như một nhà hiền triết. Ngay cả cái việc đều đặn như hít bột trắng, mấy hôm nay, cũng bị sao nhãng. Thân hình to lớn đang nằm dài trên đi văng của anh ta làm tôi thấy bồn chồn.

Gần đây, trong đôi mắt mà tình cảm dường như đã tan ra thành nước kia bỗng gợn lên những bóng đen u u. Sự việc xảy ra ở bên xe bus trước công viên vẫn đang cào cấu tim tôi. Những vết xước chưa hề đóng vảy. Tôi thấy sốt ruột. Cảm giác như đã có một cái gì đó rất nghiêm trọng xen vào giữa cuộc sống đang điểm của hai chúng tôi.

Trong lúc lấy tấm xia vụn trứng mắc trên răng, tôi không may làm cho chiếc răng sâu trở nên khó chịu. Cái cảm giác ngứa ngáy ấy càng kích thích hơn sự căng thẳng trong lòng.

Tôi quăng thẳng đồng tài liệu trên bàn vào Spoon. những tờ giấy văng tung toé xoè ra như một sấp bài móm khiến tôi tròn mắt. Chúng chắc hẳn là một loại bản vẽ thiết kế nào đó. Vừa đoán thế thì Spoon đã tổng ngay cho tôi một cú đâm vào mặt.

Anh ta liếc nhìn tôi đang bật ngửa sòng soài trên sàn, thu gom những con bài thua cuộc của tôi (mà đúng là trong canh xì phé ấy anh ta đã thắng), rồi lẳng lặng bỏ đi.

Bị bỏ rơi, tôi ngồi xồm ôm ngực trong căn phòng cô độc. Rồi cứ thế mà đổ xuống sàn và giãy giụa hai chân. Tôi thử hờn và khóc như một đứa trẻ không được chiều theo ý muốn. Nhưng, tôi vẫn thấy khó thở. Tôi thử gọi: Spoon. Rồi tôi thử gọi như gọi một thứ dụng cụ làm bếp: Spoon. Nó chỉ là một thứ đồ vật bé tẹo dùng để đưa thức ăn vào miệng thôi mà. Tôi lại tiếp tục giãy giụa. Spoon. Lần này thì tôi thử gọi tên người đàn ông của mình. Nước mắt thật sự đã chảy ra và tôi thấy nhẹ lòng hơn chút ít.

Trước đây, tôi vẫn luôn cảm thấy bình tĩnh dầu cho đã nhiều lần lâm vào cảnh thừa sống thiếu chết. Bởi Spoon và tôi bị ràng buộc với nhau bằng một sợi dây vừa quá đỗi mật thiết vừa quá đỗi hời hợt để có thể gọi là tình yêu. Tôi chẳng có căn cứ gì để lo lắng về chị Maria và Spoon cả. Nhưng chính ý nghĩ ấy lại làm cho tôi lo lắng. Spoon, lúc đó, đã cho tôi thấy hiện thực trước khi đưa ra căn cứ. Tôi cảm thấy sự tổn thương trên nét mặt anh ta. Toàn thân tôi đã được huấn luyện để hể Spoon đau khổ thì tôi cũng đau khổ. Chúng tôi không biết làm gì để chữa lành cho nhau vì cả hai đều là những con bệnh.

Một mặt, tôi cảm thấy tự hào khi Spoon bị chị Maria mê hoặc, nhưng ngược lại, tôi cũng phải nếm trải một thứ cảm xúc mãnh liệt mà tôi chưa từng biết tới, ấy là ghen. Tôi thử cố khinh miệt Spoon, kẻ dám vô lễ đặt chiếc cốc xuống trước khi uống cạn tôi tới giọt cuối cùng. Nhưng khinh miệt anh ta thì chẳng khác nào tự khinh miệt mình.

Phải đi tìm. Tôi đứng dậy chải tóc, khoác áo choàng. Tôi lang thang trên phố như kẻ mắc chứng mộng du, bắt đầu tìm kiếm từ những chỗ mà có lẽ là Spoon sẽ không tới. Quán bar, sàn nhảy, hiệu bán đĩa mà hai người đã từng ghé qua. Căn hộ tập thể của người bạn mà Spoon vẫn thường hay đổ thuốc. Khi chẳng thấy bóng dáng của anh ta ở bất cứ đâu, chân tôi bắt đầu hướng tới khu chung cư của chị Maria ở Jiyugaoka

với một niềm tin chắc chắn. Mặc dù tự nhủ mình rằng Spoon không thể nào biết được chỗ ở của chị Maria, song tôi vẫn bị một thứ trực giác như của người điên thúc giục.

Tôi đứng trước cửa và bấm chuông, không có tiếng trả lời. nhưng tôi cảm thấy như ở đằng sau cánh cửa Spoon đang cầu cứu tôi. Khi còn là một đứa con gái vô gia cư hư hỏng, tôi có giữ một chiếc chìa khoá của căn phòng này. Tôi nín lặng mở khoá và đẩy cửa.

Trên chiếc giường được đặt trong góc của căn phòng rộng như một cái nhà kho, Spoon đang nằm tựa người lên gối. Mái tóc dài như rong biển của chị Maria đang xoã xuống giữa hai chân Spoon, những chiếc móng tay nhọn hoắt sơn vàng thấp thoáng. Muôn vòn sợi tóc đang rung rinh như sắp biến thành những con rắn của Medusa.

Chị Maria lẳng lặng ngước lên.

- Lại đây đi, Kim.

Tôi đi về phía đó. Và nhìn xuống hai người. Cái cơ thể đen bóng của Spoon là thanh kẹo sôcôla mà nền cần vào đó thì tưởng như sẽ có một dòng nước ngọt trào ra. Chỉ có thể. Để đi tìm một thứ chỉ có thể mà tôi đã phải xối tung cả Tokyo như phát cuồng. Và đối với tôi, nó đáng giá như vậy.

Tại sao? Từ khi nào? Tại ai? Tôi rối tung vì những câu hỏi bắt đầu bằng chữ “T” đang chực bật ra cùng một lúc. Các chữ “T” ấy khi phát âm ra sẽ rú vào nhau như thế nào, hình dung tới đó tôi chợt thấy buồn cười. Tôi liên tưởng mình với một nhân vật cà lăm hài hước trong các bộ phim hoạt hình vui của Mỹ. Trong tình huống này, tôi có nên mặc kệ tất cả để cười chính bản thân mình hay không?

Chị Maria liếc nhìn tôi, khi ấy vẫn đang đứng như trời trồng mà chưa kịp khép miệng lại, rồi khoác lên mình chiếc váy ngủ.

- Chính em buộc chị phải làm chuyện này.

Tôi chằm chằm nhìn chị vì không hiểu một chút gì những điều mình nghe thấy. Nếu như có phần chú thích cho câu nói đó thì hẳn là tôi đã vội gỡ tiếp trang sau.

- Tại em, Kim ạ.

Chị Maria nói như thể đánh đổ tôi một lần nữa.

- Nghĩa là sao? Tôi không hiểu.

Tôi gắng sức làm ướt bờ môi đã trở nên khô khốc và tiếp tục.

- Lỗi của tôi chỉ là đã vô tình để cho Spoon gặp chị mà thôi. Còn chị mới chính là kẻ đã lén lút cướp mất người đàn ông của tôi trong lúc tôi không biết.

Lần đầu tiên trong đời tôi xưng với chị bằng một đại từ ngang hàng là “tôi”.

- Chị không cướp.

- Chị cướp! Anh ấy là của tôi!

Bây giờ tôi mới nhận ra rằng, sự thoả mãn khi bị Spoon chiếm hữu cũng chính là sự thoả mãn khi có được Spoon.

- Thế và em cũng là của cậu ta?

- Đúng vậy.

- ... Chính vì thế chứ còn sao nữa.

- ?

Chị ta lúc nào cũng ra cho tôi những bài tập khó!

Tôi chằm chằm nhìn chị Maria. Đôi mắt chị sáng sánh như thứ rượu vàng óng đã ủ hàng trăm năm dưới đáy hầm. Đôi mắt ấy luôn làm cho tôi say và nhắc tôi nhớ đến sự xấu xí của mình. Tôi yên tâm giao phó

người đàn ông của mình cho chị, nhờ chị kiểm tra và chấp nhận mình như một đứa học trò kém cỏi. Với tôi, một đứa trẻ tội nghiệp bị bỏ rơi, chị là tuyệt đối.

Thế nhưng, kể từ khi gặp gỡ Spoon, anh ta đã thế chỗ chị. Tôi ngốc nghếch và yếu đuối như đám rong biển nên lúc nào cũng cần một người dẫn lối.

Chị chăm chăm nhìn lại tôi. Tôi cảm thấy mình bình tĩnh kỳ lạ. Ngày xưa, tôi thường hay hát về một cô gái bị đánh cắp người yêu. Tôi hình dung ra cô gái ấy, xúc động trước vẻ mặt tuyệt đẹp của cô gái đang quá đau buồn đau và căng thẳng. Mắt tôi ngấn lệ. Chắc chắn, nỗi đau ấy phải to lớn lắm, tới mức toàn thân có thể tan thành nước mắt. Tôi nghĩ thế, và khóc vì nỗi lòng cho cô gái trong tưởng tượng. Tôi có thể nỗi lòng là bởi, tôi chưa bao giờ đánh mất người đàn ông của mình. Và vì trước khi có ai đó đem anh ta đi, nỗi lòng yêu đương của tôi đã lặng lẽ bỏ đi mất rồi. Chị Maria lần nào cũng thì thầm vào tai tôi rằng, sự đời là như thế em ạ, nhờ vậy mà tôi quên đi tất cả.

Giờ đây, tôi đang trở thành cô gái bị đánh cắp mất người yêu. Tôi cảm thấy thế. Nhưng miệng tôi không thể cất lên những giai điệu blues. Tôi đứng đó như một kẻ bị trói chặt bằng xiềng sắt trước màn hình tivi. Tựa như tất cả tình cảm trong tôi đều đã đóng băng.

Tôi nói với chị Maria rằng tôi không thể nào hiểu được ý nghĩa của cái gọi là tình yêu.

- Bởi vì em ở giữa.

Chị ta nói gì thế không biết. Người ở giữa phải là Spoon chứ?

Anh ta sợ sệt nhìn hai chúng tôi đang lờ đi qua tiếng lại, nhưng không hề âm ỷ. Tự dưng tôi thấy thương anh ta. Mấy hôm nay trông mặt anh ta lúc nào cũng như đang mưu tính việc gì đó ghê gớm lắm. Vậy mà giờ đây lại lúng túng như một đứa trẻ nghịch dại vừa bị bắt quả tang. Cái bộ mặt đầy vẻ hệ trọng mấy hôm trước đâu mất rồi? Nhìn anh ta lúc này tôi chỉ muốn giẫm hai chân xuống đất cho bõ tức. Cái vẻ mặt mà nếu tôi có hỏi, anh cảm thấy thế nào thì hẳn anh ta sẽ đáp lại rằng, cũng thường thôi. Một sự việc quá đổi nghiêm trọng đối với tôi, vậy mà gã đàn ông lằng lộn (tôi cũng thấy lạ khi từ ấy phát ra từ chính miệng mình) này lại chỉ coi như một trò đùa tình ái thôi sao? Tôi không muốn coi cái hành động giằng giếu ấy với chị Maria, người mà tôi hằng ngưỡng mộ và đã từng ít nhất một lần thề muốn, chỉ đơn giản có thể. Tôi muốn gán cho nó một ý nghĩa ghê gớm hơn nhiều.

- Vì em là người ở giữa. - Chị Maria nhắc lại.

- Các người đừng có lấy tôi ra làm trò đùa nữa. - Tôi khóc.

- Đừng khóc, cưng!

- Kim ơi, đừng khóc!

Giọng nói của hai người lẫn vào nhau.

- Chị yêu em Kim ạ.

Tôi nhướng tai lên. Người con gái mà tôi từng ngưỡng mộ đang nói ra cái điều kém thích hợp nhất vào lúc này. Khi mà tôi đã thôi không còn ngưỡng mộ chị nữa.

- Chị yêu em từ lâu lắm rồi. Em là niềm si mê duy nhất của chị.

Thế có nghĩa là chị đã si mê tôi. Hơn nhiều lần những chiếc nhẫn, những cái mũ và những người đàn ông của chị.

- Vì thế chị yêu tất cả những gì thuộc về em. Chị muốn biết tất cả những gì thuộc về em. Nhưng từ khi gặp gỡ người đàn ông này, em không cho chị được làm thế nữa. Em không thề dành cho chị ngay cả một góc trong lòng mình. Em không thể hiểu được chị đã ghen tuông như thế nào đâu. Em có hiểu được cảm giác khi tình cảm bế tắc không?

- Tại sao chị không nói điều ấy với em sớm hơn?

- Như thế em sẽ ghét chị. Em bao giờ cũng vậy. Một khi đã học được những điều cần biết, em sẽ ghét bỏ mọi thứ.

Quả đúng là tôi sẽ ghét chị, nếu như tôi gặp Spoon sau khi nghe chị nói ra điều ấy.

- Sau nữa, nếu chị nói ra điều đó, biết đâu chị sẽ không thể kiềm chế nổi mình, chị sẽ xé xác em ra và nhai cả xương em mất.

Nghe điều đó, tôi chợt thấy tình cảm mà chị dành cho tôi thật giống với những gì tôi dành cho Spoon. Bởi biết bao lần tôi đã từng muốn nhai vụn Spoon đến tận xương tuỷ vì quá đói yêu Spoon.

- Chị muốn ngấu nghiến cơ thể người đàn ông này cho tới khi cảm xúc của mình dịu xuống. Mùi thơm của em vẫn còn đọng lại trên con giống của cậu ta.

-

- Trong ngày hôm nay, chị sẽ quên đi mọi chuyện. Chị sẽ không để những chuyện đáng hổ thẹn như thế này xảy ra nữa. Yêu ư? Chị sẽ không nhắc đến cái từ đáng xấu hổ ấy thêm một lần nào nữa. Từ giờ, chị sẽ chỉ si mê những thứ mà không bao giờ phải nói ra cái từ đó.

Chị Maria lấy tay ôm miệng, rồi bật khóc nghẹn ngào. Đối với chị, khóc và yêu là những điều nhục nhã. Tôi chợt thấy mình may mắn vì là một kẻ thiếu kiên nhẫn và đầy khiếm khuyết.

- Chị Maria, Spoon không phải vật sở hữu của em. Ngược lại, có thể chính em mới là vật sở hữu của anh ấy.

- Cái gì có thể khiến em nói ra điều ấy cơ chứ... Cậu ta chỉ đơn giản là một gã đàn ông thôi mà. Một gã đàn ông tay trắng...

- Nhưng là người đàn ông của em.

Chị lấy tay ôm trán và thở dài.

- Điều ấy, quan trọng đến thế cơ à?

- Chị quên rồi sao? Chính em cũng chỉ là một đứa con gái tay trắng đấy thôi.

- Thôi, em đi đi.

Tôi bỏ lại hai người và bước ra khỏi phòng. Tôi suy nghĩ về cái cảm giác Crazy about you của mỗi người.

Trở về phòng, tôi bỗng cảm thấy đói bụng và nhận ra rằng đã hai ngày hôm nay mình không ăn gì. Không muốn nấu nướng vì kiệt sức, tôi ăn bánh bột ngô cốc không đường trộn với sữa. Thỉnh thoảng, tôi phải cố nuốt chửng những mẩu bánh bột ngô nướng đang đâm vào cổ họng mình.

8. Chương 08

Tôi ngồi xổm trước cửa nhà và đóng tai lên nghe ngóng mọi âm thanh bên ngoài. Có tiếng sập cửa xem Có lẽ Spoon vừa xuống xe và đang đi lại đây. Có tiếng một người say rượu hất tung thùng rác. Spoon thường hay làm thế để dọn đường. Chắc chắn là anh ta rồi. Có tiếng cậu sinh viên phòng bên cạnh lần tìm chìa khoá trong cặp. Hẳn là cậu ta không thể tưởng tượng nổi bên kia vách cửa, chỉ cách chưa đầy một mét, có người con gái đang ngồi đó nắm chặt chiếc ly trong tay.

Trong tôi, cảm giác ê chề đang trào lên từ đáy dạ dày như những bông tăm đang sủi lên từ viên thuốc Alka Seltzer. Tôi tự hỏi mình sẽ tỏ ra khinh bỉ như thế nào khi nhìn thấy bộ mặt anh ta. Nhưng, những lời lăng mạ dù là tục tĩu nhất cũng có nghĩa lý gì đâu, vì chúng chính là ngôn ngữ thường nhật của một kẻ mất dạy như anh ta mà.

Kiệt sức, mất hết mọi cảm giác, thứ lọt vào tai tôi lúc ấy là cái âm thanh mở khoá từ bên ngoài vẫn thường làm tôi hoảng hồn mỗi ngày. Lúc khuôn mặt đen đúa bí ối ấy hiện ra từ khe cửa, tôi không còn đủ sức để đứng lên nữa, chỉ biết ngược nhìn lên trên tư thế vẫn ngồi bệt trên sàn nhà. Spoon bế sóc tôi dậy, để cho làn không khí buốt giá từ ngoài tràn vào và hôn tôi.

- Sao lại thế này?

Anh ta véo má tôi, lấy hai ngón tay kẹp môi tôi, vầy vò mặt tôi như vầy vò một đứa trẻ sơ sinh. Tôi muốn nói với anh ta tâm trạng của mình lúc này nhưng không thể cất thành lời.

- Sao thế? Quên mất tiếng Anh rồi à?

Tôi cố nặn ra một nụ cười thật xấu xược giống như Jean Moreau, nhưng không nổi, vì tôi còn quá trẻ dại.

- Anh có yêu em không?

Spoon không trả lời. Nếu là mọi lần, anh ta sẽ lảng tránh bằng một câu nói đáng thất vọng, và vô nghĩa nhất giữa hai chúng tôi: “Of course, yes!” Tôi biết, giờ đây nó đang chuyển sang một dạng thứ khác, đậm đặc hơn, và không thể diễn đạt bằng lời. Tôi nhìn xuống dưới, tháo chiếc khuyên ta ra, thả nó vào ly rượu gin đang nắm chặt trong tay. Spoon kinh ngạc dán mắt vào chiếc ly đang được chìa về phía mình. Tôi cụng chiếc ly vào đôi hàm răng trắng muốt như bàn phím piano của Spoon. Canh! Một âm thanh trong vắt vang lên.

- Cheers!

Tôi vạch răng Spoon ra, đổ thứ chất lỏng sũng sánh ấy vào. Rượu gin vừa đốt cháy cổ họng anh ta vừa từ từ trôi xuống dạ dày.

Cầu cho viên kim cương ấy ở mãi trong người anh.

Từ giờ trở đi, cho đến hết cuộc đời mình, tôi sẽ chỉ còn một chiếc khuyên tai bên trái.

- Anh đã hiểu ra rằng, đối với anh, em giống như tấm chăn của Linus.

Linus là một cậu nhóc trong xê ri hoạt họa vui của Mỹ - Peanuts. Cậu là bạn thân của Snoopy và lúc nào cũng bám váy mẹ. Cậu luôn mang theo mình một tấm chăn đã cũ, có nhiều khi cậu còn ngậm nó ở trong mồm và cậu sẽ không thể nào ngủ được nếu thiếu nó. Spoon không xin lỗi. “Anh thấy mình thật vĩ đại vì đã nhận ra rằng mình cần có em. Cưng à, em quả là người hạnh phúc đấy!” Đó hẳn là lý lẽ của anh ta. Tôi không định phản bác lại cái gã ngốc nghếch nhưng hạnh phúc này. Bởi cái lý lẽ ấy của anh ta chính là sự thật.

Spoon đang ở dưới làn da tôi. Chúng tôi trò chuyện. Trải qua hàng trăm cuộc làm tình, đây là lần đầu tiên trong đời chúng tôi đối thoại với nhau bằng ngôn ngữ, chứ không phải chỉ bằng cơ thể. Tôi kể rằng mình đã thêm muốn Spoon như thế nào những lúc vắng Spoon. Tôi kể rằng mình đã từng mở tung cả cửa toilet chỉ để được cảm thấy mùi chất thải của anh ta. Tôi đã từng dốc ngược cả thùng rác để lôi ra những chai Michelob rỗng không và xếp lên bàn.

“Em đã từng ước sao có thể lấy chiếc thìa của anh để xúc từng miếng dương vật anh lên ăn giống như một trái chuối đấy Spoon ơi!”

Tôi vẫn tiếp tục nói. Mọi thứ cảm xúc trong tôi đã hoàn toàn biến thành một cơn hưng tình.

Spoon ngược lên nhìn tôi rồi gặm gừ đây về tức tởm.

“Này, em làm anh có cảm giác như mình được tạo ra chỉ để dành cho em. Xem làn da em kìa. Anh ấn ngón tay thì nó lún xuống. Khi anh nhấc ngón tay lên thì nó lập tức trở về như cũ.”

Thay vì nện tôi, Spoon hôn tôi, anh ta biết rằng nụ hôn có thể tạo ra những xung động dữ dội hơn nhiều. Anh ta đã học được rằng cảm xúc có thể biến một vết thương đau đớn thành một vết sẹo ngọt ngào.

- Spoon này, bây giờ em chính là lớp bơ trên lát bánh mì nướng đấy.

Hồi còn nhỏ, Spoon thích nhất là có được một con mèo. Nhưng cả nhà anh ta ai cũng ghét mèo nên đề nghị đó không được chấp nhận. Ngay cả giờ lên lớp, anh ta cũng nghĩ đến mèo. Anh ta bảo mẹ: “Mẹ ơi, lũ mèo dễ thương lắm, lông nó bông bông, rất là mềm.” Thế rồi mẹ anh ta nói: “Bọn con gái cũng giống như thế đấy, con chịu khó chờ vài năm nữa rồi kiếm một cô bạn gái mà chăm sóc.” Một ngày kia, trên đường từ nhà bạn về, anh ta bắt gặp một con mèo thọt chân bị bỏ rơi. Sướng phát điên, anh ta bèn buộc nó vào sau xe đạp rồi chở về nhà. Nhưng tất cả các anh chị em của anh ta đều bị dị ứng, họ hắt xì hơi suốt ngày và bắt đầu nổi đóa. Rốt cục, Spoon phải lén lút nuôi nó trên giường của mình. Mất con mèo lúc nào cũng có rử, ướt nhèm như khóc, có lẽ nó mắc một chứng bệnh ác tính nào đó. Nhà Spoon không có đủ tiền để mua thức

ăn eo vì thế anh ta dành phần cơm thừa của mình cho nó. Nó là một con mèo bị mọi người ghét bỏ, nét mặt lúc nào cũng khép nép và cô độc nhưng rất hoà thuận với Spoon. Thế rồi cho tới một hôm, khi Spoon thức dậy, con mèo đã nằm bẹp gí dưới người Spoon, nó chết, mồm nó ứa ra thứ nước màu vàng. Spoon cảm ghét con mèo vì nó chết mà không nói câu nào với anh ta. Anh ta nhớ lại lời mẹ trong lúc gói con mèo vào túi ni-lông và đem đi vứt ở một ngõ khuất của khu Harlem: mèo và con gái đều cùng một giuộc cả thôi. Và thế là ngay từ nhỏ, anh ta đã chấp nhận triết lý ấy như một lẽ tự nhiên.

Em sẽ vất từ cơ thể mình ra nước trái cây. Hãy pha vào đó thật nhiều đường nhé, Spoon. Nếu dương vật của anh là mẫu nhũ băng, em sẽ khiến nó tan chảy trong em bằng nhiệt độ cơ thể mình.

- Anh đè bẹp em đi, giống như con mèo của anh ấy!

Tôi sẽ là con mèo bất hạnh bị đè chết kia, sẽ sống mãi trong tim Spoon và suốt đời báo ứng anh ta. Mẹ anh nói đúng đấy. Đàn bà là như thế.

Tôi bắt giác nhớ tới một vị rất tanh của con hào. Làn da của Spoon biến thành dòng hắc ín nóng bỏng bao bọc lấy tôi. Trong căn phòng tối đặc không một bóng đèn. Không âm nhạc. Chỉ có mùi. Khứu giác của tôi sẽ nhạy bén như chó cảnh sát. Cho dù có cách xa đến đâu, tôi cũng vẫn đánh hơi thấy người đàn ông này. Chắc chắn là như thế.

Spoon khoá chặt người tôi bằng hai khuỷu tay của mình, chậm rãi mở mắt và nhìn xuống con mồi. Anh ta đang nghiêng răng. Thực ra kẻ muốn nghiền răng phải là tôi mới đúng.

- Em không chịu đâu.

- Tại sao?

- Sao anh có thể thản nhiên ở trên em trong tình trạng như thế này chứ?

- Như thế này là như thế nào?

- Em sắp tắt thở rồi, em chết mất.

- Mở mắt ra.

Spoon chộp mạnh cằm tôi như một con đại bàng vỗ mồi để tôi khỏi lịm đi. Em xin anh đẩy Spoon. Để em bắt tỉnh đi còn dễ chịu hơn.

- Em phải nhìn đến cùng! Nhìn xem anh đang ở trên em như thế nào.

Tôi không thể không khóc. Tôi nhận ra rằng, đau đớn và khoái cảm quá đổi giống nhau. Trái tim tôi bị tổn thương khi yêu Spoon. Tôi cứ việc đợi cho đến khi vết thương ấy biến thành khoái cảm? Hay là rồi sẽ đến một lúc tôi có thể chấp nhận vết thương ấy như một nỗi đau ngọt ngào?

- Nhìn đi!

Tôi nhìn. Tôi không thể thoát khỏi ánh mắt anh ta đang chiếm đoạt mọi thứ trên người tôi. Mặc kệ ngày mai. Thứ duy nhất tôi quan tâm vào lúc này là khe hở của tấm mền trên giường.

Có lẽ anh ta biết rất rõ điều này. Rằng, cho dù Chúa có phán bảo trái đất đã đến ngày tận thế thì chúng tôi vẫn cứ lẩn mình trong giường như lũ giun mà thản nhiên làm tình một cách đầy can đảm.

“Tận thế ư? I don’t care. Who cares?”

Không tìm được gạt tàn tổng bóng tối, tôi gầy tàn thuốc vào chiếc ly Champagne bị vứt lăn lóc dưới gầm giường từ bao giờ. Khi ấy, tôi mới chợt nhớ ra rằng mình chưa từng cụng ly với Spoon bằng Champagne. Có lẽ việc làm bắn cái ly Champagne xa xỉ này bằng tàn thuốc hợp với chúng tôi hơn. Những kẻ lười biếng nhất trần đời như chúng tôi lấy đầu ra tiền để mua thứ Champagne đắt đỏ ấy.

Vừa nhâm nhi hơi thuốc tôi vừa nghĩ, cơ thể Spoon giống như vị bác sỹ riêng thấu hiểu mọi chứng bệnh trên con người tôi.

- Mỗi lần nhìn thấy anh, tim em lại run lên như một miếng thạch ấy. Em sợ nhất là bị anh nhận ra điều đó.

- Còn anh thì có cảm giác như mình vừa giật được ba ngôi sao trên máy đánh xèng. Anh nghe thấy trong người mình tiếng chuông báo hiệu liên tục vang lên.

Không ai có thể làm gì để hứng được những đồng 50 cent đang tuôn ra từ máy, chúng sẽ tràn xuống khỏi lòng bàn tay. Đó là cái cảm giác cuống cuống và ngỡ ngàng, và cả sự sung sướng khi đổi chúng lấy những xấp tiền đô bằng giấy. Thật tình tế khi ví quan hệ của chúng tôi với trò chơi máy đánh xèng. Nghĩ thế, tôi bỗng thấy rộn ràng. Lần đầu tiên trong đời tôi có được cảm giác của kẻ may mắn, tôi thầm nhủ, mình đã thắng trong canh bạc này. Lòng tôi tràn ngập một niềm hi vọng đầy lạc quan rằng, mình có thể làm được tất cả. Giống như một đứa học trò sẵn sàng tới trường với một tâm trạng háo hức ngay cả vào một ngày thứ Hai mưa bão. Nhưng tôi quên mất một qui luật bất biến, đó là tiền thắng bạc chẳng bao giờ chịu nằm yên trong tay ai.

9. Chương 09

Tôi đang bóc vỏ trứng luộc trong góc phòng hướng Tây chói chang ánh nắng. Rắc lên đó một nhúm muối và hạt tiêu đen mới xay, tôi đắm mình trong hạnh phúc. Spoon gói đầu lên cuốn tạp chí đang đọc dở và ngủ thiếp đi bên cạnh con Osbourne. Tôi quệt mu bàn tay của mình lên đám ria mép không tủa quả Spoon. Anh ta chỉ khê nhứ mầy, tuyệt nhiên không có vẻ gì là sẽ tỉnh dậy. Tư thế nằm ngủ thoải mái như một con mèo đen khổng lồ của Spoon bình thần quá, nó khiến tôi chỉ muốn thốt lên: Spoon ơi, chơi em đi! Nhưng tôi cố kìm lòng mình lại và tiếp tục ngắm gương mặt Spoon. Một cảm giác yên tâm bấp bênh lan toả trong lòng. Suốt mấy tháng qua, tôi yêu Spoon đến phát rồ. Nhưng tôi chẳng biết bất cứ điều gì cụ thể về cứng của tôi. Tôi chỉ yêu duy nhất cái vật thể tên là Spoon đang hiện hữu trước mắt mình mà thôi, vì vậy tôi không quan tâm tới nguồn gốc hay quá khứ của anh ta, tuy nhiên, có một việc luôn khiến tôi phải bận tâm.

Đó là bó giấy tờ mà Spoon lúc nào cũng ôm khư khư như một thứ vô cùng quý giá. Cái lần tôi điên tiết hất tung chúng lên, những mẩu giấy như những bản vẽ thiết kế bay tung toé khắp phòng. Mặc cho bị Spoon đánh, tôi vẫn hăm hực rửa sạch trong bụng, thế nào rồi tôi cũng sẽ trả đũa bằng cách lấy bút chì màu vẽ tranh lên đó cho anh xem. Tội nghiệp cho tôi. Vì tôi không đành lòng nhìn Spoon dành mỗi quan tâm cho những thứ không thuộc về tôi. Tôi sẽ làm gì nếu Spoon rời xa tôi vì một lý do nào đó? Tôi chỉ hiểu một điều duy nhất đó là Spoon không ở bên tôi. Còn thì việc Spoon đang sống xa tôi nhưng khoẻ mạnh hay Spoon chết rồi và không còn tồn tại trên cõi đời này nữa, đối với tôi, đều chung một ý nghĩa. Tôi khác với những người phụ nữ bình thường (giả vờ) độ lượng. Tôi không thể có cái ý nghĩ theo kiểu, em chỉ cần anh mạnh giỏi. Nếu anh ta không ở cạnh tôi, không được cùng nhau cười đùa hay giận dữ, không còn ở trong cái khoảng cách mà bất cứ lúc nào cũng có thể làm tình, thì anh ta sống hay chết cũng nhọc bằng nhau. Có lẽ tôi chỉ yêu những gì đang ở ngay trước mắt mình mà thôi. Tôi chỉ muốn nhìn những gì mắt mình nhìn thấy được. Những thứ khuất xa là những thứ không còn tồn tại nữa.

Mặc dù đã cố gạt nó đi, nhưng linh cảm ấy vẫn cứ choán lấy tôi. Phải chăng những ý nghĩ ấy là cách tôi chuẩn bị ỉnh khi điều xấu nhất xảy ra?

“Xin dừng!”

Tôi buột miệng thốt ra. Từ trước tới giờ tôi đã thực lòng cầu xin ai chưa nhỉ? Nếu có thì tôi đã quên mất rồi. Vì chúng đâu có gì đáng để nhớ.

Tôi pha trà, châm thuốc. Mùi trà làm Spoon tỉnh giấc. Hẳn là trong mắt Spoon, khuôn mặt tôi cũng mờ mịt vì làn hơi nước.

- Nếu anh không ở đây nữa thì em sẽ thế nào?

- Tại sao em lại nghĩ thế?

- Em sẽ khóc mất.

Anh ta vuốt tóc tôi.

- Tội nghiệp.

- Thế anh không khóc sao?

- Anh chưa khóc bao giờ.

Chẳng lẽ lại phải chỉ cho anh ta cách khóc? Thật chẳng được cái nước gì, tôi nghĩ.

- Anh phải gọi điện.

- Đi đâu?

Spoon không trả lời. Anh ta quay số liên tục. Tôi bồn chồn lắm. Tôi yêu anh ta lắm. Nhưng tôi làm bộ như không quan tâm. Dù sao Spoon cũng đang ở trước mặt tôi. Ở khoảng cách này, tôi vẫn có thể thò tay ra đằng trước kéo khoá quần jeans và làm anh ta hứng tình. Tôi cảm thấy bình tâm. Có khi việc yêu Spoon sẽ đỡ khổ sở hơn nếu mất tôi mù đi, tai tôi điếc đi và chỉ còn lại cái khứu giác rất phát triển này. Trong ngôn ngữ của lính Mỹ, người ta gọi đào ngũ binh là U.A. Trong một sân nhảy toàn lính thuỷ Mỹ, nếu người ta nói với các cô gái đang tụ tập ở đó rằng, hắn là U.A đấy, thì có nghĩa là, nếu các cô không muốn thiệt thân thì đừng dại gì mà dính líu với hắn, còn không các cô sẽ trích tiền của mình ra để nuôi báo cô hắn đấy. Những kẻ biết mà vẫn yêu như tôi thật ít ỏi. Nếu bị bắt, bọn họ sẽ phải nộp một khoản tiền phạt lớn, mà những kẻ không nghề nghiệp mới phải đi lính như bọn họ thì lấy đâu ra ngần ấy tiền, và thế là trong hầu hết các trường hợp họ sẽ phải vào tù, ngay cả khi tội nhẹ, họ cũng sẽ bị tước quân hiệu, sẽ bị giam lỏng trong căn cứ. Giống như chim trong lồng. Sau đó, bọn họ sẽ bị loại ngũ và trở lại làm những tên gangster đường phố. Tôi thấy sợ. Sợ những gói thuốc phiện mà Spoon đã bán cho rất nhiều người. Sợ những cú điện thoại Spoon gọi liên tục đến một đại sứ quán nào đó. Và sợ cái túi giấy tờ kia. Không phải tôi sợ những tội lỗi do anh ta gây ra ấy, mà là tôi sợ rằng vì những tội lỗi đó mà Spoon sẽ biến khỏi tầm mắt tôi. Nếu Spoon có tội thì đó là cái tội đã gieo vào tim tôi những ký ức. Trước đó, tôi chưa từng biết tới ký ức và căm ghét nó. Tôi không đủ tự tin để có thể xoá đi những ký ức về Spoon ngay khi anh ta biến mất. Tại sao lúc này tôi lại nghĩ đến điều ấy? Hồi Spoon ở bên tôi như một tay vô dụng tôi có lo lắng gì đâu. Tôi đã từng chấp nhận việc anh ta sẽ ra đi như một lẽ tất nhiên cơ mà.

Vào một buổi chiều kia, có một cú điện thoại bất thường gọi đến.

- A-lô, cho tôi hỏi, chỗ chị có phải là công ty hay văn phòng gì đó không ạ?

- Anh là ai?

- Tôi là người của Cục cảnh sát...

- Anh đừng có đùa! Tôi gặp quá nhiều cái trò quấy rối qua điện thoại ấy rồi. Rốt cục, anh muốn gì?

Đúng là như thế đấy. Thỉnh thoảng có những cú điện thoại kiểu như vậy gọi đến khiến tôi thấy bồn chồn. Có một lần, một tay đồng bọn của Spoon gọi điện đến trêu chọc tôi, tôi đã run bắn người khi trong ống nghe vang lên giọng nói: "Tôi là người của lực lượng quân cảnh hải quân...", thế rồi khi biết đó chỉ là trò đùa, tôi đã nổi xung và xả cho cái gã tên là Willy không hề có ác ý gì ấy một trận.

- Thôi được, anh hãy đọc số điện thoại của anh đi, nếu anh đọc được. Tôi sẽ gọi lại sau. Lúc ấy tôi sẽ biết anh có phải là người của cảnh sát thật hay không.

Anh ta đọc số điện thoại và tôi gọi lại. Số điện đó đúng là của Cục cảnh sát. Người đàn ông lúc này nghe máy, anh ta hỏi qua tên và nghề nghiệp của tôi rồi cúp máy.

Tôi không hiểu gì hết. Tuy nhiên, vì đó là cảnh sát Nhật Bản nên tôi không cần phải bận tâm về Spoon. Thay vào đó, tôi lo rằng có khi cảnh sát đang điều tra hộp đêm nơi tôi hay hát, vì thỉnh thoảng họ vẫn yêu cầu các cô phục vụ bàn bán dâm. Phải thừa nhận rằng ham muốn làm việc của những cô gái học sinh người Đài Loan và Đông Nam Á thật là ghê gớm.

Sau một hồi thấp thỏm đi đi lại lại trong phòng, tôi rót ỉnh nửa cốc whisky. Nếu cái hộp đêm đó bị đóng cửa thì sao? Liệu còn có chỗ nào khác chịu nhận một ca sỹ hát dở như tôi không? Hay là tôi sẽ cùng Spoon đi bỏ mồi thuốc phiện? Việc đó thì tôi chịu, vì tôi là một đứa yếu bóng vía. Tôi ngồi xuống chiếc ghế ngã, lẩm bẩm.

Trên đài vang lên giọng hát của Tina Turner. Chợt nảy ra rằng một cái miệng rộng như thế thì rất hấp dẫn, tôi ngồi xuống trước bàn trang điểm và bắt đầu tẩy đi lớp son môi màu đỏ. Tôi lấy bút lông quét dặm son, vẽ một đường viền to hơn hằn môi mình và bắt đầu tô một cách cẩn thận. Để khỏi phai, tôi thấm môi trên

giấy lụa, rồi lại tô, rồi lại thấm. Kết quả là tôi có được một đôi môi đỏ sẫm như trái anh đào. Mặc dầu vậy, tôi vẫn rất hài lòng và ngậm lấy một điều thuốc.

Soi mình trong gương, tôi tự nhủ rằng chiếc áo phong đang mặc không hợp với quần bò Levi's cho lắm, tôi bèn lôi tấm áo choàng buổi tối bằng lụa từ trên giường xuống, khoác nó lên tấm thân trần như nhộng của mình. Mặc dù có một vài vết rách do con Osbourne gây ra, nhưng tôi vẫn thấy như mình là nhân vật chính trong cuộc đời đầy kịch tính của mình, tôi làm dáng với điều thuốc cầm trên tay.

Đúng lúc ấy, Spoon trở về và mở cửa.

- Hi, Honey!

Spoon, với bộ mặt rất khó diễn tả, nín thở chừng một hơi rồi phì cười.

- Chả ra làm sao cả! Hôm nay là lễ hội Halloween hả? Trông có khác gì quả cà chua đóng hộp không nào.

Tôi hơi giận. Nhưng, sau đó thì buồn cười. Quả nhiên đôi môi làm người ta liên tưởng tới những thứ có thể ăn được.

- Thế thì anh ăn đi.

Spoon áp môi lên môi tôi. Son môi tôi nhuộm đỏ môi anh ta. Anh ta quỳ xuống, vừa ngược mắt nhìn lên như muốn nuốt sống tôi vừa hôn lên đùi tôi. Lần này, lớp son trên môi anh ta nhuộm lên đó. Tôi cảm thấy cái dính dính của lớp son trên đùi mình, tôi suýt bật khóc trong lúc xoa mái tóc xoăn tít của Spoon.

- Spoon....

Khi ấy, Spoon vừa mở miệng định nói điều gì đó. Nhưng cho tới tận bây giờ tôi vẫn không biết đó là điều gì.

Thế rồi, cuối cùng thì cái cú điện thoại quái quỷ kia cũng gọi đến. Không phải của cảnh sát. Mà từ một đại sứ quán nào đó (tôi đã để nó trôi tuột khỏi cái đầu đang rối bời của mình nhưng tôi dám chắc nó không phải một đất nước hay được nhắc đến). “Có Joseph Johnson ở đây không, thưa cô?” Nghe họ hỏi thế tôi hết sức sửng sốt vì lần đầu tiên biết rằng Spoon có cái tên của một tín đồ cơ đốc giáo. Cho tới lúc này, tôi còn chưa biết cả tên thật của anh ta.

Spoon lao bỏ đến máy điện thoại.

“Every thing’s all right.”

Cùng với câu nói đó, anh ta gác máy và cười thật sự hạnh phúc.

“Cưng à, chúng ta gặp vận rồi.”

Nhưng tôi không thể cùng cười với Spoon vì một dự cảm chẳng lành đang xâm chiếm. Tôi ngẩng nhìn không chớp mắt gương mặt quay nghiêng đầy hạnh phúc của Spoon như quan sát một đối tượng tạo hình.

Đúng lúc đó, chuông cửa reo vang, tim tôi như bật khỏi lồng ngực. Tôi luống cuống hỏi Spoon xem phải làm gì. Anh ta đưa mắt ra hiệu cho tôi mở cửa. Tôi không muốn ra mở cửa trong bộ dạng của một ả điếm như thế này, tôi suýt khóc. Thế rồi, tôi chỉnh lại vạt áo trước của tấm áo choàng và khiến cưỡng bước ra.

Có năm người mặc thường phục đang đứng chờ ngoài cửa. Một trong số họ là nữ, đó là một người ngoại quốc da màu. Có hai người đàn ông Nhật Bản đã đứng tuổi và hai thanh niên trẻ tuổi người Mỹ.

Người đàn ông Nhật Bản lên tiếng.

- Cô biết người này chứ?

Ông ta chậm rãi chìa cho tôi xem bức ảnh của Spoon. Bức ảnh chụp không rõ nét, trông Spoon thật xấu xí, nên tôi không trả lời.

- Tôi đang hỏi cô có biết anh ta không. Chúng tôi đã xác minh rồi. Anh ta đang ở đây.

Giọng nói của ông ta không lớn, nhưng thừa uy lực để khiến tôi không thể nói dối.

- Các ông cần gì?

Ông ta gỡ cho tôi xem một cuốn sổ tay màu đen. Cuốn sổ được buộc vào áo vest bằng một sợi dây. Khẩu súng lục ông ta để lộ ra lúc rút cuốn sổ làm tôi run bắn. Bọn họ đẩy tôi sang một bên, lúc ấy đang không nói được lời nào vì sợ hãi, và bước vào phòng bằng chân trần.

Spoon đã đoán trước được bầu không khí bất thường và trốn vào căn phòng phía trong, nhưng bọn họ đã mở cửa ra không chút nường tay.

Tôi nghe thấy tiếng xô xát và giọng quát tháo của Spoon vọng ra từ trong phòng.

- Không liên quan gì tới cô ấy cả! Đóng cửa vào!

Tôi vẫn đứng chôn chân như kẻ mất hồn ngoài cửa. Đến khi định thần lại, tôi thấy mặt mình ở trong gương trắng bệch như người mất máu, chỉ có lớp son dày bự phản trắc là đang cười vào mặt tôi.

Một lát sau, năm người kia ra khỏi phòng. Người đàn ông Nhật Bản nói với tôi.

- Anh ta muốn nói chuyện với cô. Chúng tôi chỉ đợi được mười lăm phút... Cô có thể vào trong đó.

Tôi cảm ơn lòng tốt của họ Chân lẩy bẩy vì quá căng thẳng.

- Spoon...

Anh ta ngồi trên giường lặng lẽ. Chiếc giường là tất cả những gì của chúng tôi. Tôi sẽ không còn được khóc và được cười ở trên đó nữa ư?

Đêm đã xuống. Tối nay tôi định sẽ nấu món sườn nướng cho Spoon, tôi đã bỏ sẵn thịt xuống ngăn dưới của tủ lạnh để đánh tan đông. Tôi sẽ nướng những miếng sườn cay xè tẩm cà chua và ớt trên chiếc lò nhỏ bé. Mà tôi còn phải thêm mấy lá nguyệt quế vào nữa. Spoon vẫn chẳng chịu nhớ mua cho tôi cái dập tỏi gì cả. Tôi sẽ đập bằng dao vậy. Tôi sẽ cho thêm gừng. Thêm ớt bột, nhục đậu khấu, và tất cả những hương liệu cần thiết khác.

Những miếng sườn mới đầu còn nhão nhèo và tanh mùi thịt sống sẽ dần cháy sém và toả mùi thơm. Khi nào xương chuyển sang màu đỏ sẫm, miếng thịt bắt đầu óng ánh thì tôi sẽ tắt bếp đi và để cho chúng ráo mỡ. Tôi sẽ bày lên bàn một chai vang đỏ, chuẩn bị thật nhiều giấy ăn rồi gọi Spoon vào. Chỗ nước mỡ chảy ra từ những miếng sườn đọng trên chiếc đĩa hứng dưới lò làm tôi thêm rõ ràng. Tôi sẽ dưới chúng lên lũ bánh mì nướng và xếp vào trong giỏ.

Spoon sẽ dùng hàm răng nhọn hoắt của mình để xé thịt. Mỡ trào ra từ khoé môi khiến cho rượu vang đỏ nổi váng. Mấy cái váng nhỏ hoà lẫn vào nhau để tạo thành một cái váng lớn. Vì là loại vang nổ rẻ tiền của Mỹ nên váng mỡ và những cái bong bóng nhỏ li ti khiến cho rượu trong ly nom như đang chuyển động. Spoon không dùng giấy khi đang ăn, vì thế những ngón tay bốc sườn của Spoon có những cái móng bóng nhẫy như những hạt dẻ vẫn còn nguyên vỏ. Khi tôi vừa mới ăn xong miếng thứ nhất thì Spoon đã đánh bay cả chỗ sườn còn lại, thành ra tôi chưa thấy đã. Bụng tôi vẫn đói meo. Cho em mút tay nhé, tôi bảo Spoon. Tôi vừa cho từng ngón tay đầy nước sốt của Spoon vào mồm vừa nhìn mặt anh ta. Lúc ấy, hẳn là Spoon thêm chơi tôi lắm. Nhìn mặt anh ta thì biết. Mình làm gì tiếp bây giờ hả Spoon? Và tôi sẽ hỏi như vậy.

Đáng lẽ ra chúng tôi đã có một bữa tối trần tục nhưng vương giả nhất trần đời như thế.

- Chỗ sườn ấy bây giờ làm thế nào?

Tôi nói, mắt ngấn nước.

- Phải đồ đi à? Khổ thân bọn chúng.

Tôi ngồi bệt xuống sàn nhà và khóc. Tôi không khóc to, chỉ sụt sịt.

- Em thêm ăn sườn lắm.

Tôi vừa khóc vừa hồi tưởng lại những món đã ăn cùng Spoon. Những món ăn cay xè và béo ngậy mà người ta gọi chúng là soul food. Ham hock, giò lợn xông khói ninh đậu tương. Okra gumbo, súp hầm đậu bắp cay với những ống xương đã tuột hết thịt chứa đầy tuỷ ngon lành. Spoon rất thích tabasco. Bao giờ anh ta cũng tưới đầm tabasco lên món đùi gà rán. Và chitlins, món ruột lợn non hầm như tuyệt diệu. Tôi đã cùng

Spoon ăn những thức ăn mà người Nhật không thể nào nuốt nổi ấy. Khi nghĩ rằng chúng đã biến thành một phần cơ thể Spoon, tôi sung sướng ăn chúng và cảm thấy như mình đang ăn Spoon.

“Thật vớ vẩn khi nghĩ tới món ăn vào lúc này”, tôi cất tiếng. Spoon không nói, chỉ nhìn tôi. Nhưng khoe miệng anh ta đang cười mặc cho vẻ đờm buồn trong ánh mắt.

- Hôm nay anh vẫn chưa nói.

- Nói gì?

- Cái từ quen thuộc của anh ấy.

- Có lẽ thế thật.

- Chẳng giống anh tẹo nào.

- ...

- Nói đi.

- FUCK.

- Fuck em đi.

Spoon đưa lòng bàn tay chạm vào má tôi. Tôi vuốt ve cổ tay và những ngón tay Spoon. Bàn tay anh ta to tới mức nếu xoè rộng ra, nó sẽ ôm trọn khuôn mặt tôi mất. Lòng bàn tay ấy chỉ có vỏ vện ba đường chỉ, rất giản đơn, nhưng dường như rất ấm, bởi nó là bàn tay tinh tế vô cùng, nó biết mọi góc ngách cơ thể tôi.

- Chúng mình không nên được làm chuyện ấy nữa à?

Tôi chớp mắt để cho giọt nước mắt đang làm vướng mi mình rơi xuống. Nó rớt lên tay Spoon rồi chảy đi đầu mắt.

- Chuyện yêu đương của chúng mình, chỉ toàn dục vọng thôi phải không cưng.

Tôi trân trân nhìn khuôn mặt Spoon. Dục vọng: tôi không sao nên được sự kinh ngạc khi cái từ mang đầy đáng dấp của lý trí ấy phát ra từ miệng Spoon. Tôi cuống quýt. Tôi muốn thấu hiểu con người này. Ý nghĩ mãnh liệt ấy bắt đầu mạnh mẽ trong tôi.

- Không còn thời gian! Không còn thời gian nữa rồi!

Tôi gào lên.

- Yên nào, cưng.

Spoon chậm rãi vuốt dọc gáy tôi từ dưới lên trên hông làm tôi trấn tĩnh. Những ngón tay anh ta gõ lên cổ tôi như những phím dương cầm tự động. Thế rồi tôi biết mắt mình đang xécher ngược lên như mắt một con mèo. Tại sao lại có kẻ muốn cướp khỏi tay chúng tôi chốn nương thân để chịu nhường này cơ chứ? Tôi thấy căm ghét một cái gì đó mơ hồ.

- Em không thể yêu nếu không có anh.

Lúc nào em cũng muốn tắm đấm anh như dưới một chiếc vôi hoa sen, Spoon ạ, tôi lắm lắm.

- Lúc này anh bảo em chả ra làm sao cả.

- Về cái gì?

- Nhưng thực lòng, em tô son rất đẹp. Lông lấy như một quý bà.

Câu nhin đầu tiên tôi nghe được từ Spoon quá dối vụng về. Tôi nói dối:

- Anh vừa bảo em giống như một ả điểm trong lễ hội Halloween đấy thôi.

- ả điểm của anh luôn là một quý bà.

Nói rồi anh ta đặt môi lên môi tôi. Lần đầu tiên tôi cảm thấy những lời nói của Spoon nồng nàn, ấm áp.

Spoon hôn khắp mặt tôi, như thể hôn một lần là không đủ. Cái cách hôn tựa như khi thân dê vỗ tung vì cơn lũ. Tôi không kịp thở, để mặc Spoon làm gì thì làm. Giá mà Spoon cứ thế này đè tôi xuống, yêu tôi thật lực, rồi cứ thế làm tôi mê đi. Nhưng Spoon không làm. Anh ta ghì chặt tôi, để im thể và nhắm mắt. Hai cánh tay của anh ta, như hai sợi chỉ rối, không chịu buông ra. Ngay cả khi ấy, tôi vẫn ngửi thấy cái mùi nước hoa dễ chịu luôn làm tôi rối trí toả ra từ cơ thể Spoon. Đó là mùi nước hoa Brut. Spoon chính là cơn thú hoang đã trú ngụ trong người tôi.

Thế rồi, lúc ấy, anh ta định bước ra ngoài. Mọi thứ sao lại nhanh thế được. Tôi không thể tin nổi. Tựa như có một ai đó đang dùng tuốc-nơ vít thô bạo nhổ chiếc đinh ốc đã bắt chặt vào tim tôi và để lại đó một cái lỗ.

- DON'T!

- DON'T gì?

Có một công thức đã hình thành trong tim tôi.

$2 \text{ sweet} + 2 \text{ be} = 4 \text{ gotten}$ (Too sweet to be forgotten).

- Mọi thứ quá ngọt ngào để bị lãng quên, Spoon ạ.

- Anh không giỏi làm tính.

Tôi biết điều đó. Nhưng, Spoon đã viết lên tấm bảng đen nhỏ xíu là tôi cái công thức ấy. Hay đó chỉ là trò viết bậy của một cậu bé ưa nghịch ác?

Tôi thở dài rất to. Và, như thể đó là một hiệu lệnh, anh ta buông tôi ra. Chính vào giây phút ấy, tôi hiểu rằng tôi buộc phải chấp nhận tất cả. Tôi kéo vành môi dưới đặc trưng của Spoon lên, nhìn thẳng hồi lâu vào khuôn mặt lúc nào cũng như một đứa trẻ đang hồn dỗi. Anh ta khóc mà không hề thay đổi nét mặt. Khi bắt gặp ánh mắt tôi, anh ta như muốn nói: thế thì đã sao nào. Tôi có cảm giác như mình là mẹ Spoon, tôi thì thâm, yêu lắm, và vỗ nhẹ vào bên má ướt nhèm của Spoon.

- Khóc khá lắm.

Tôi tin rằng mình đã cười rất tự nhiên vào lúc đó.

Spoon không nói gì, chỉ cúi gầm với nụ cười thẹn thùng. Thế rồi, anh ta ngẩng mặt lên và cười lớn: Anh biết em quá rõ mà, cưng. Phải, ánh mắt ấy của anh ta đã nói thế.

Anh ta dứt khoát đứng dậy và thả cái gì đó xuống khe giường. Sau đó quay về phía tôi, ngắm nhìn khuôn mặt tôi hồi lâu rồi từ từ nhắm một bên mắt. Tôi bỗng nhớ lại cái đêm đầu tiên gặp Spoon. Những cảm xúc sau cuộc làm tình cuồng cuồng ấy ngưng kết trong tôi, tan chảy cùng với cái nháy mắt sau đó của Spoon tựa như một viên nang và bắt đầu kích thích tim tôi. Cái cử chỉ đầy ẩn ý khiến cả một bên má méo xẹo ấy chính là sự khởi đầu cho cơn cuồng bệnh của tôi.

Thế là, cùng với lúc mí mắt Spoon đóng lại, mọi thứ cũng kết thúc. Cố ngăn cho tình cảm của mình khỏi trào ra, tôi nói.

- Ngay cả lúc này mà mắt anh vẫn như khi đang làm tình ấy. Anh muốn nói gì với em à?

Anh ta đưa ngón tay trở về phía mình, rồi từ từ chỉ về phía tôi gật đầu hai lần.

Spoon, em cũng thế. Em cũng thế mà.

Nhưng tôi không thể thốt thành lời.

Spoon cứ thế rời khỏi phòng và rời xa tôi trong sự áp giải của những viên đặc vụ. Cuối cùng thì tôi bị bỏ lại căn phòng mà chẳng được biết một điều gì cụ thể. Vừa rót rượu gin vào cốc tôi vừa soi mình trong gương, mặt tôi nhoe nhoét son.

10. Chương 10 (hết)

Chương 10

Tối hôm đó, một trong số các đặc vụ tới đây hồi chiều quay trở lại để hỏi tôi xem Spoon có bỏ lại gì không. Trước khi bị đưa đi, Spoon đã thả tấm thẻ quân nhân của mình vào giữa khe giường và bức tường. Ban đầu tôi bảo không biết. Vì bức hình trên tấm thẻ là bức hình duy nhất của Spoon mà tôi có được. Viên đặc vụ dọa tôi rằng tôi nên đưa nó ra ngay nếu không muốn bị khám xét. Tôi đành từ bỏ ý định, kẹp tấm thẻ vào tờ tạp chí Jet, đưa nó cho viên đặc vụ cùng với một tờ báo và bảo, đây là tất cả. Viên đặc vụ hài lòng ra về vì đã tìm thấy thứ mình cần.

Thực ra thì Spoon còn bỏ lại chiếc thìa hộ mệnh của mình nữa, nhưng tôi không nói. Lẽ nào chính phủ Mỹ lại bắt giữ tôi chỉ tại tôi đã đánh cắp một chiếc thìa?

Hôm sau, trên bản tin của FEN, tôi biết được Spoon bị bắt vì âm mưu bán những tài liệu tuyệt mật của quân đội. Chắc chắn chân dung Spoon phải được đăng to lớn trên tờ Sao và Sọc*. Được làm một công việc liên quan tới những tài liệu quan trọng như thế hẳn là Spoon phải rất thông minh, một cách không ngờ. Với tôi, tất cả đều chẳng có ý nghĩa gì.

Mấy ngày liền tôi cứ ngồi lì trong phòng như kẻ mất trí. Tôi đứng trước gương, ngắm nhìn khuôn mặt mình vẫn còn nguyên những vết son từ tối hôm đó.

Sau mấy ngày, khi những cảm xúc của một con người đã quay trở lại, tôi nhận ra rằng thịt trong tủ lạnh đang bốc mùi và bắt đầu thối rữa. Định đổ chúng đi, tôi mở nắp thùng rác, nhưng ngay lập tức tôi thấy ghê cổ và nôn thốc. Bẩn loạn vì những cơn nôn nao không ngừng, tôi quẳng lọ nước hoa Brut trên bồn rửa mặt vào tường lúc đó đập vào mắt tôi. Lọ nước hoa rẻ tiền không phải bằng thủy tinh nên không vỡ, chỉ bị hỏng nắp, mùi hương ngọt ngào lan ra khắp phòng. Tôi bật khóc như một con thú ngay khi ngửi thấy nó.

Cuối cùng thì tôi cũng nhận ra. Tôi đã mất Spoon. Tôi khóc hừ hừ như một bệnh nhân sắp chết.

Spoon, anh đi đâu rồi?

Tôi bắt đầu bối tung cả căn phòng như phát điên hòng tìm kiếm những dấu tích còn sót lại của Spoon.

Những vết tinh dịch loang lổ trên đệm. Lũ rận Philippines dạo mới đầu không làm sao có thể tận diệt. Tôi tìm kiếm bất cứ thứ gì. Tôi lộn ngược chiếc mũ phớt của Spoon đang tìm thấy dù chỉ một sợi tóc giống hình cái dây mai xo bẹp dí nhưng thân thương ấy. Bàn chải đánh răng. Aspirin. Vết ngón tay Spoon vẫn còn đó khi tôi mở nắp lọ vaseline. Spoon vẫn thường moi vaseline bằng mấy ngón tay xương xẩu của mình làm tôi thấy xấu hổ. Spoon vừa lấy răng cắn đứt dải băng dính vừa mở bao thuốc từ đáy. Chiếc tất cắt đôi buộc túm một đầu Spoon hay đội để ép mớ tóc xoăn vào nếp. Miếng bích quy sô cô la đang cắn dở. Chai rum trắng hiệu Bacardi đã tu cạn. Tôi kiệt sức vì phải đối mặt với những thứ bỏ đi ấy.

Tôi nằm lăn ra và nghiêng chặt răng. Hết rồi. Nhưng, hết cái gì? Đáng lẽ tôi nên cho rằng cái đã biến mất khỏi tầm mắt tôi vốn không tồn tại mới phải.

Tôi gõ cái thìa kêu văng lên công cốc. Nước mắt tuôn ra từ dưới mí mắt đang nhắm chặt. Tôi sợ rằng những ký ức về Spoon cũng theo đó mà chảy đi mất. Tôi đang nuôi tiếc những kỷ niệm! Kỷ niệm ư! Nó vốn là một từ vô nghĩa và hoàn toàn vô can tới tôi. Tôi đã từng là kẻ đại tài trong việc đánh mất trí nhớ. Ấy vậy mà lần đầu tiên tôi có một vật sở hữu của chính mình. Liệu trong tôi có còn sót lại những giọt chất nhờn của Spoon? Tôi hi vọng. Rằng chúng sẽ thấm vào từng tế bào của tôi và tỏa ra thứ mùi dễ chịu ấy.

Tôi sẽ thôi không chống đối nữa và để mặc mọi thứ. Ký ức sẽ dần lắng xuống, trong con người tôi, tầng phía trên sẽ trở nên trong suốt. Trông nó giống như nước và dường như chưa có gì xảy ra. Sẽ không người nào biết chuyện. Thi thoảng, tôi lại lấy ngón tay quệt lớp kem đọng ở bên dưới và mút, nhưng khê khằng thôi để đừng ai nhận ra. Lúc ấy, tôi sẽ lần đầu tiên cảm thấy tự tin và cất tiếng: “Ngon tuyệt!”

Ví dụ như có rất nhiều bàn tay. Nhưng tôi vẫn có thể chọn ra cái bàn tay đen đúa trơ trên đó giữa những bàn tay có cùng hình dạng.

Có rất nhiều những cái mộng. Cái nào cũng giống hệt nhau và chỉ có duy nhất một cái khe. Nhưng tôi biết chắc đâu là cái khe sẽ kẹp chặt tay tôi mà không chịu nhả ra. Và giống như một nghi lễ chọn gái điểm ở Philippines, tôi sẽ tưới Champagne vào cái mộng đó và gọi nó về phía mình.

Tôi lê người lên giường giữa cái mệt dịu nhẹ và chui vào chăn. Bây giờ thì tôi sẽ không thể nào thoát ra khỏi cái ảo giác tựa như đôi mắt sáng quắc ấy đang đợi mình trong chăn được nữa.

*****Hết.*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-mat-ay-van-o-tren-giuong>